

**E. W. KENYON**

**Jézus csodálatos neve**

Isten, aki több, mint elegendő  
Isten, aki hosszú élettel elégít meg

A könyv Internet-es változata

(HUNGARY / E. W. Kenyon / The Wonderful Name of Jesus  
/ Our Rights and Privileges in Prayer / Kenyon's Gospel Publishing Society)

ISBN 963 00 2398 9

Hungarian translation © Krisztus Szeretete Egyház, 1999

Hungarian edition © Krisztus Szeretete Egyház, 1999

© Internet-kiadás, 2001  
Minden jog fenntartva

Krisztus Szeretete Egyház

\* 1461 Budapest, Pf. 174

Tel./Fax (36 1) 283 87 22

[krisztus@krisztusszeretete-egyhaz.hu](mailto:krisztus@krisztusszeretete-egyhaz.hu)

<http://www.krisztusszeretete-egyhaz.hu>

## Tartalomjegyzék

Tartalomjegyzék	*
Előszó	*
1. fejezet: Miért írtam ezt a könyvet?	*
2. fejezet: Hogyan kapta Jézus a nevét?	*
3. fejezet: Mi áll a név mögött?	*
4. fejezet: A név használata	*
5. fejezet: Az én nevemben ördögöket űztök	*
6. fejezet: Az ember és a csodák	*
7. fejezet: A hit helye az Ő nevének használatában	*
8. fejezet: A név az evangéliumokban	*
9. fejezet: Az Apostolok cselekedetei	*
10. fejezet: A név az apostoli levelekben	*
11. fejezet: A név a mindennapi konfliktusokban	*
12. fejezet: Az érzéki tudásból és a kijelentésből származó hit közötti különbség	*
13. fejezet: A név a keresztségben	*
14. fejezet: A Krisztussal való azonosítás	*
15. fejezet: Az ember hármas természete	*
16. fejezet: Közösség és kapcsolat	*
17. fejezet: Szellemi kezdeményezőkészségünk az imában	*

## Előszó

Ez az üzenet megpróbálja valóságossá tenni a modern egyház számára Isten Igéjének szinte teljesen ismeretlen rejtett gazdagságát.

A könyv írója éveken át úgy érezte, hogy a tanítványok olyan erővel rendelkeztek, ami számunkra teljesen ismeretlen, és hogy ezzel az erővel ma is rendelkeznie kellene az egyháznak.

Hosszú időn keresztül kereste a megoldást erre a problémára, és hiszi, hogy ez a könyv felfedi majd e rejtett forrást.

Hisszük, hogy mások is építeni fognak erre az alapra, és hogy a mi Urunk visszajövele előtt a hívőknek legalább egy része a korai egyház erejének frissességében fog élni.

Ha segít neked ez a könyv, add tovább.

## 1. fejezet

### Miért írtam ezt a könyvet?

Jónéhány évvel ezelőtt összejöveteleket tartottam Tennessee állam egyik városában. Egy délután, amint éppen Jézus nevéről tanítottam, egy ügyvéd félbeszakított, és azt kérdezte:

— Ezzel azt akard mondani, Jézus meghatalmazást, törvényes jogot adott nekünk, hogy használjuk az Ő nevét?

Én azt válaszoltam:

— Testvérem, te ügyvéd vagy, én meg laikus. Te mondd meg: Jézus valóban meghatalmazást adott nekünk?

Ő azt mondta:

— Ha hiszünk annak, ami le van írva, akkor Jézus meghatalmazást adott az egyháznak.

Majd azt kérdeztem tőle:

— Mi az értéke e meghatalmazásnak?

Ő azt válaszolta:

— Ez attól függ, hogy mi van mögötte, mekkora hatalmat, mekkora erőt képvisel ez a név.

Ezt követően elkezdtem kutatni, mekkora ereje és hatalma volt Jézusnak.

Majd megszületett ez a könyv

Az Ő nevének értéke az Ő képességével mérhető, és mindaz, amit e név hordoz, hozzánk tartozik, mert Jézus megadta nekünk, hogy korlátok nélkül használjuk az Ő nevét.

János 16:24 Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy a ti örömeitek teljes legyen.

Jézus itt nemcsak megadja nekünk nevének használatát, hanem még azt is kijelenti, hogy azt az imát, amit az Ő nevében mondunk el, Ő különleges figyelemmel fogadja.

„Amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek.”

Jézus azt mondja: Ti az Atyától kérték az én nevemben; én támogatni fogom azt, az Atya pedig meg fogja adni nektek.

Ez tisztán jogi alapra helyezi az imát, mivel nekünk adta a törvényes jogot, hogy használjuk az Ő nevét.

Ahogy élünk a kiváltságainkkal és jogainkkal az új szövetségben, és imádkozunk Jézus nevében, az ima átkerül a kezünkől Jézus kezébe; ezt követően Ő felelősséget vállal érte, mi pedig tudjuk, hogy Ő azt mondta: „Atyám, hálát adok Néked, hogy meghallgatsz engem, én tudom is, hogy Te mindenkor meghallgatsz engem.”

Más szavakkal: tudjuk, hogy az Atya mindig meghallgatja Jézust, így amikor Jézus nevében imádkozunk, az olyan, mintha maga Jézus imádkozna — Ő veszi át a mi helyünket.

Az ima mint hivatalos eljárás

Az imát ez nemcsak jogi alapokra helyezi, hanem hivatalos eljárássá teszi.

Amikor imádkozunk, át vesszük Jézus helyét, hogy beteljesítsük az Ő akaratát; Ő pedig átveszi a mi helyünket az Atya előtt.

Ő azt mondta, hogy a nevét nemcsak imaéletünkben használhatjuk, hanem a körülöttünk levő láthatatlan erők elleni harcban is.

„Azokat pedig, akik hisznek [szó szerinti fordításban: „a hívőket” — Isten minden gyermeke hívő] ilyen jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek; új nyelveken szólnak, kígyókat vesznek föl; és ha valami halálost isznak, meg nem árt nekik: betegekre vetik kezeiket, és meggyógyulnak.”

Itt felfedi a saját részét a nagy küldetésben.

Abban a nagy dokumentumban Jézus azt mondja: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket.

Imé, én tiveletek vagyok minden napon.”

Jézus az Ő nevének erejével és hatalmával van velünk.

Mit jelent a név az Atyának, az egyháznak és a sátánnak?

Az Atyának többet jelent, mint amit valaha is felfoghat ebből a szívünk vagy értelmünk; mégis, egy keveset megsejthetünk abból a gazdagságból, amit az Atya elrejtett ebben a névben.

Először, Ő kiválóbb nevet örökölt az angyaloknál, mint elsőszülött Fiú.

Másodszor, Isten egy olyan nevet adott neki, amely minden név fölött való; hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon mindhárom világban.

Harmadszor, győzelmével a bűn, a sátán, a betegség, a halál, a pokol és a sír felett olyan nevet szerzett, amely minden név felett való.

Amikor Jézus törvényes jogot adott nekünk, hogy használjuk ezt a nevet, az Atya tudott mindarról, amit ez a név magában foglal. Amikor az elnyomott lelkek suttozzák e nevet imáikban, Ő nagy örömmel ismeri el ezt a nevet.

Értelmünk számára felfoghatatlan, hogy milyen lehetőségeket foglal magában ez a név, és amikor azt mondja az egyháznak: „Amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek” — ezzel egy előre aláírt csekket ad át nekünk a menny minden erőforrásával, és arra kér minket, töltsük ki.

Nagyon megérné az egyháznak, ha elkezdené alaposan tanulmányozni Jézus erőforrásait, hogy felmérhesse azt a gazdagságot, amit e név tartalmaz a számára ma.

## 2. fejezet

### Hogyan kapta Jézus a nevét?

Mielőtt folytatnánk Jézus nevének tanulmányozását, jó lenne, ha megtudnánk valamit az Emberfiáról, megértenénk a mennyben elfoglalt helyét, hogy mit vitt véghez a megváltás terve során, és milyen dicsőség és méltóság illeti meg Őt ma, amint ott ül a Felséges jobbán a magasságban.

Menjünk a Zsidó levél 1:1–4-hez:

„Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképpen szólott hajdan az Atyáknak a próféták által [itt-ott egy-egy üzenet], ez utolsó időkben szólott nekünk Fia által, akit tett mindennek örökösévé, aki által a világot is teremtette, aki az Ő dicsőségének visszatükröződése, és az Ő valóságának képmása, aki hatalma szavával fenntartja a mindenséget, aki minket bűneinkből megtisztítván üle a Felségesnek jobbára a magasságban, annyival kiválóbb lévén az angyaloknál, amennyivel különb nevet örökölt azoknál.”

Isten hajdan embereken keresztül szólt értelmük megvilágosítása által, míg ezekben az utolsó napokban az Ő Fia személyében szól hozzánk.

Ez több, mint hogy őrajta keresztül, ez több, mint hogy őáltala; ez azt jelenti, Isten megjelenik testben, hogy véghezvigye az akaratát, hogy kimondja saját rejtett gondolatait a Fiú életén és cselekedetein keresztül.

Nemcsak szólt Jézuson keresztül, hanem ami sokkal több, Isten kinyilatkoztatta magát a Fiúban — Isten volt jelen Krisztusban, és erről az új trónról, ami az Ő Fiának a teste, szól az emberhez — önmaga egy új kinyilatkoztatásában.

Ez a Fiú pedig, akit Ő tett mindennek örökösévé, és aki az Ő dicsőségének visszatükröződése, és az Ő valóságának a képmása, és aki hatalma szavával tartja fenn a mindenséget, miután Ő lett a helyettesítő áldozat a bűnökért, miután az igazságosság minden követelményének eleget tett és betöltötte az ember minden szükségletét, leült a Felségesnek jobbára a magasságban, az univerzum legmagasabb hatalmi helyére.

Amikor Isten az emberen keresztül szól, teljesen birtokába kell vennie az embert, hogy az ember ne a saját értelmi képességeit használja.

Jézus esetében azonban nem volt szó birtokbavételről — mert Ő maga volt az örök Fiú.

Ő mondhatta: „Te dicsőíts meg engem Atyám, temagadnál azzal a dicsőséggel, mellyel bírtam tenálad a világ létele előtt.”

Emlékezett a helyére az Atya kebelében.

Ő mondhatta: „Kijöttem az Atyától, és jöttem e világra.”

Majd: „Ismét elhagyom a világot, és elmegyek az Atyához.”

„Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem? Aki engem látott, látta az Atyát.”

Ő volt az Atya kinyilatkoztatása.

Neki nem kellett utánoznia Istent — Ő Isten volt!

Az Ő háromszoros nagysága

Vannak, akik beleszületnek egy nagy névbe, mint például egy cár vagy egy király; mások a nagy nevet elért eredményeikkel szerzik maguknak, vagy adományozzák nekik.

Jézus hatalmas, mert egy hatalmas nevet örökölt; az Ő neve hatalmas elért eredményei miatt; Ő hatalmas, mert egy hatalmas nevet adományoztak neki.

Ő nagyobb nevet örökölt bármely angyali lényénél, és mint Fiú, Ő az örököse mindennek, és Ő általa jöttek létre a világkorszakok.

Ő a ragyogás — az Atya dicsőségének kisugárzása.

Neve örökségként jár neki; és mi hatalmasabbat örökölhettünk volna az Ő fennsleges Atya Istenétől, mint ezt a nevet!

A Filippi 2:9–10-ben azt találjuk: „Annakokáért az Isten is felmagasztalá Őt, és ajándékozza néki oly nevet, amely minden név fölött való; hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és föld alatt valóké, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.”

A Zsidókhoz írt levél elmondja nekünk, hogy Ő nagyobb nevet örökölt az angyaloknál, itt pedig kijelenti, hogy Isten olyan nevet adott neki, amely minden név fölött való.

Ebből arra következtethetünk, hogy volt egy név a mennyben, amit ott ismertek, de mindenütt máshol ismeretlen volt. Ezt a nevet annak tartották fenn, aki kiérdemli: és Jézus, ahogy mi ismerjük Őt; és az Örök Fiú, ahogy Őt az Atya kebelében ismerték, megkapta ezt a nevet. Erre a névre minden térdnek meg kell hajolnia a három világban — a mennyben, a földön és a pokolban —, és minden nyelvnek meg kell vallania, hogy Ő az ura ennek a három világnak, az Atya Isten dicsőségére.

Ímé, az Ember

Ő az, aki megadta nekünk a jogot, hogy használjuk az Ő nevét.

Az Efézus 1:17-ben találjuk Pál egyik imáját — egy igen különleges imát.

Imádkozik, hogy az Atya nyissa meg értelmünk szemeit, hogy megismerhessünk valamit az Atya bennünk levő örökségének a gazdagságából, hogy nyíljanak meg szemeink és lássuk meg, hogy mi az Ő erejének felséges nagysága irántunk, akik hiszünk.

Kijelenti, hogy ez az Ő hatalma erejének ama munkája szerint való, amit Isten megmutatott Jézus halott testében, mikor feltámasztotta Őt a halálból és ültette Őt a maga jobbára a mennyekben, magasan felül minden fejedelemségen és hatalmasságon és erőn és uraságon és minden néven, mely neveztetik nemcsak e világkorszakban, hanem a következőkben is; és tette Őt mindennek felette az Anyaszentegyháznak a fejévé, mely az Ő teste, teljessége Őnéki, aki mindeneket betölt mindennel.

Nemcsak hogy kiválóbb nevet örökölt, mint bármely más lény az univerzumban — Isten nem csak egy olyan nevet adott neki, ami előtt minden lénynek a három világban meg kell hajolnia és meg kell vallania, hogy Ő az Úr — hanem Isten egy olyan nevet adott neki, ami minden név felett áll, és az univerzum legmagasabb helyére ültette Jézust, és tette Őt mindennek a fejévé.

Miért tette Isten?

Isten ezt a befektetést az egyház javára tette; Isten ezt a betétet az egyház számára helyezte el, amiből az egyháznak joga van meríteni minden szüksége betöltésére.

Isten adta Jézusnak ezt a nevet, ami magában foglalja az Istenség teljességét, az örökkévalóság gazdagságát, és az Atya Isten szívének szeretetét, és ez a név nekünk adatott.

Jogunk van használni ezt a nevet ellenségeinkkel szemben.

Jogunk van használni ezt a nevet kéréseinkben.

Jogunk van használni ezt a nevet dicséreteinkben és imádásunkban.

Ez a név nekünk adatott.

De ez csak a kezdete a csodáknak és e név nagyságában rejlő valódi értékeknek.

A Kolosse 2:15-ben mélyebb betekintést kaphatunk arról a győzelemről, amit Ő a sátáni erők felett aratott közvetlenül a halálból való feltámadása előtt: „Lefegyverezvén a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, őket bátran mutogatta [nevetségessé tette őket — ang. ford.], diadalt vevén rajtuk abban.”

Itt Krisztusról az elkárhozottak sötét birodalmában ad képet az Ige, amint szörnyű harcot vív a sötétség erőivel.

Bepillantást enged abba a félelmetes csatába és a győzelembe, amit Jézus aratott, mielőtt feltámadt a halálból.

A lábjegyzet szerint „lerázta” magáról a fejedelemségeket és a hatalmasságokat.

Nyilvánvaló, hogy a pokol démoni seregei, amikor látták, hogy Jézus a hatalmukba került, egyszerűen be akarták kebelezní, le akarták igázni Őt; félelmetes kötelékben tartották, míg a kiáltás ki nem jött Isten trónjától, miszerint Jézus már betöltötte az igazságosság követelményeit, a bűnprobléma orvoslást nyert, és így az ember megváltása befejezett tényé lett.

A hatalmas győztes

Amikor ez a kiáltás elért a sötétség birodalmába, Jézus feltámadt, lerázta magáról a sötétség seregeit, miután szörnyűséges csatában megmérkőzött a sátánnal, ahogy azt a Zsidó 2:14-ben olvashatjuk:

„Hogy a halál által megbénítsa őt, akinek hatalma volt a halálon, vagyis, az ördögöt.” (Rotherham-féle fordítás)

Más szavakkal, miután Jézus lerázta magáról a démoni erőket és megszabadult a bűntudat, a bűn és a betegség szörnyű terhéől, amelyet Ő vitt le oda magával; megküzdött a sátánnal, győzelmet aratott felette, és otthagya megbénítva, megverve és legyőzve.

Beteljesedtek azok a szavak, amiket Jézus a Lukács 11:21–22-ben mondott:

„Mikor az erős fegyveres őrzi a palotáját, amije van, békességben van; de amikor a nálánál erősebb reá jövén legyőzi őt, minden fegyverét elveszi, melyben bízott, és amit tőle zsákmányol, elosztja.”

Amikor tehát Krisztus feltámadt a halálból, nemcsak a halál és a pokol kulcsai voltak nála, hanem az a fegyverzet is, amiben a sátán bízott.

Legyőzte az ördögöt, legyőzte az egész poklot, és úgy áll most a három világ — a menny, a föld és a pokol — előtt, mint a minden kétséget kizáró győztes az ember ősi pusztítója felett.

Legyőzte a sátánt a saját seregei előtt — saját szolgálói előtt — az elkárhozottak sötét birodalmában, és ott állt győztesen azon a szörnyűséges helyen, mint abszolút győztes és Mester.

Nem csoda, hogy egy ilyen óriási győzelem után még frissiben azt mondja a tanítványoknak: „minden hatalom nékem adatott mennyen és földön.”

Ő áll az univerzum élén, Ő a világmindenség Ura és kormányzója.

Az Ő neve most minden név felett való, és megérthetjük, hogy az Ő nevére miként kell minden térdnek meghajolnia; hogy mindaz a hatalom és erő, amit Jézus hatalmas győzelmével szerzett, benne van a névben — és Ő nekünk adta ezt a nevet.

Jézus ránk ruházta — nevének használata által — azt a hatalmat, amit megszerzett.

Mindaz ami Ő volt, benne van ebben a névben.

Mindaz ami Ő ma, benne van ebben a névben — és ez a név a miénk.

Jézus azért kapta ezt a nevet, hogy nekünk adhassa.

Odaadta nekünk a nevét, hogy mi véghez tudjuk vinni az Atya akaratát ebben az időkorszakban, amiben élünk.

Tudjuk, hogy a korai egyház használta is ezt a hatalmat. A korai egyház Jézusért cselekedett, Jézus távollétében Jézus helyett cselekedett.

Csodákat tettek, a csodák pedig ajtót nyitottak a szolgálat és az istentisztelet számára.

A hatalom

Ez adott tekintélyt a küldetésüknek, és rangot a közösségekben, ahol prédikáltak.

Megvolt a belépőjük a láthatatlan királyságba.

Isten mindenhatósága volt befektetve abba a névbe a korai egyház számára, a tanítványok pedig elképesztő bátorsággal, felszabadultan használták a nevet.

Ők hittek Istenben!

A természetfeletti birodalmában éltek és jártak.

Azokban a napokban amerre csak szolgáltak, Isten nyilvánult meg rajtuk keresztül az emberek felé.

A név használata

Hasznos lenne, ha most megvizsgálnánk azokat az ígéreteket, amelyeket Jézus a figyelmünkbe ajánl nevének használatával kapcsolatban.

„És akármit kértek majd az én nevemben, én megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban.” (Ján. 14:13)

Döbbenetes ez az ígélet, tudva, hogy Jézus az Atya jobbán ül — hogy az egyház fejeként Jézusé a legmagasabb rang az egész univerzumban.

Íme az ígélet, ami törvényes meghatalmazást ad nekünk: „Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy a ti örömetek teljes legyen.” (Ján. 16:24)

Jézus azt mondja: Mostanáig — vagyis egészen idáig — ti még sohasem imádkoztatok az én nevemben, mostantól fogva azonban amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, meg fogja adni nektek.



Ez az ígéret a létező legdöbbenetesebb kijelentés, ami valaha is elhagyta a galileai Ember ajkát — mi használhatjuk az Ő nevét, ezt a mindenható nevet.

Nem azt mondja: „akkor, ha hisztek” , vagy „majd, ha lesz erre hitetek” .

Ezt a nevet már nekünk adta. Ez már a miénk!

Mivel az enyém, nincs szükségem hitre ahhoz, hogy használjam.

Amikor beleszületünk Isten családjába, a jog és kiváltság, hogy használhatjuk a nevet, együtt jár újjászületésünkkel.

Mindaz a hatalom, ami be van fektetve a névbe, nekünk adatik, hogy dicsőséget szerezzünk az Atya nevének — hogy az Atya megdicsőüljön a Fiúban.

Ennek a Fiúnak — aki kivetett volt a földön és megfeszítettett, meztelenül függött a világ előtt — a nevét visszhangozzák majd az időkorok örökkön örökké.

Ahova csak eljutott a keresztre feszítés szégyene, oda e név méltósága, ereje, hatalma és dicsősége is eljutott.

Ahol az emberek kigúnyolták Jézust, ez a név oda is eljutott.

Ahol az emberek átkozták az Embert, ez a név eljut oda is mindenhatóságával, hatalmával és erejével, kiáradó áldásaival, gyógyulást és vigaszt nyújt az emberi fajnak, és tisztességet és dicsőséget ad Istennek, az Atyának.

Ő most is velünk van e névnek az erejében — ez a név vette át az Ő helyét.

Mindazt, amit Ő akkor ott meg tudott tenni, ma is megteheti minden hívő.

Más szavakkal, éppolyan gyorsan, ahogy megsokasítja az egyházat, megsokasítja önmagát is, mert a leggyengébb fiúnak is megvan már a törvényes joga mindarra a kegyelemre, hatalomra, erőre, áldásra, egészségre, gyógyulásra és életre, amit birtokol az a személy, aki ezt a nevet viselte.

Mindaz, ami Jézus volt, benne van az Ő nevében.

Mindaz, ami Jézus volt, benne lesz ebben a névben ezen időkorok alatt.

Ez a név semmit sem veszített annak az embernek az erejéből, aki viselte e nevet.

Láttuk ezekben az ígeversekben, hogy az Atya az univerzum legmagasabb helyére emelte Őt.

Ő adományozta neki a világegyetem legmagasságosabb nevét.

Tisztességet, dicsőséget és erőt adományozott neki, és saját jobbára ültette Őt a mennyekben, magasan minden létező hatalmasság fölé; és most mindez a tisztesség, mindez a dicsőség, mindez a hatalom, mindez az erő benne foglaltatik Jézus nevében — ez a név pedig nekünk adatott.

Új föld előttünk

Bárcsak megnyílnának a szemeink; bárcsak fel merne szállni a lelkünk a Mindenható birodalmába, bárcsak ez a név mindazt jelentené nekünk, amit az Atya belefektetett; bárcsak elkezdenénk cselekedni is a Krisztus Jézusban levő magas kiváltságaink alapján.

Ez a terület gyakorlatilag még felfedezetlen a keresztyén megtapasztalás számára.

Itt és ott néhányunk már megtapasztalta azt a hatalmat, ami Jézus nevében megadatott.

Láttuk már, hogy a bénák járnak, a süketek hallanak, a vakok szemei megnyílnak, hogy a halálos betegek azonnal meggyógyulnak és erőre kapnak, de ezideig még egyikünknek sem sikerült tartósan elfoglalnia a helyét kiváltságainkban és megmaradni azokban, hogy élvezni tudnánk ennek a hatalmas erőnek a teljességét.

Meg vagyunk azonban győződve arról, hogy mielőtt az Úr Jézus visszatér, a hívőknek lesz egy hatalmas serege, akik megtanulják a névben való élet titkát, az uralkodást az életben, és Isten Fiának győzedelmes, természetfeletti, feltámadott életét fogják élni az emberek között.

Ha elménk fel tudná fogni azt a tényt, hogy a sátán meg van bénítva, hogy teljes fegyverzetétől megfosztotta őt az Úr Jézus, hogy a betegség és a gyengeség az Ember szolgálói; hogy az Ő szavára ezeknek távoznuk kell, akkor könnyű lenne a feltámadás birodalmában élni.

Emlékszünk, hogy a Máté 8-ban, amikor a százados Jézussal beszélt azt mondta: „...hanem csak szólj egy szót, és meggyógyul az én szolgám. Mert én is hatalmasság alá vetett ember vagyok, és vannak alattam vitézek; és mondom egyiknek: Eredj el, és elmegy; és a másikkal: Jöszte, és eljő; ...”

A százados más szavakkal ezt mondta: Neked hatalmad van a betegségek felett, ahogy nekem hatalmam van száz ember felett, engem századosnak hívnak, Te viszont Úr vagy a betegségek, a démonok és a természet törvényei felett.

Neked csak szólnod kell, és a Te szolgálid engedelmeskednek Neked, miként amikor én szólok, az én szolgálaim is engedelmeskednek nekem.

Láthatjuk ebből a csodálatos példából, hogy az a százados a Jézusban való szellemi gyönyörűségnek magasabb síkjára jutott, mint amit ma a legtöbb hívő élvez.

### 3. fejezet

#### Mi áll a név mögött?

Még sohasem dúlt ilyen éles harc a galileai férfi isteni mivoltával kapcsolatban, mint manapság.

Az egyház hatalmas teste nincs egységes állásponton — ahogy soha nem is volt — ebben a kérdésben; azzal sincsenek tisztában, hogy hova vezethet ez a harc.

Sajnos beálltunk azok közé a félértelmiségiek közé, akik tagadják Krisztus Istenségét.

Az ország különböző részein zajló viták inkább a modern politikai demagógia egymást legázolni kívánó taktikai harcaihoz hasonlíthatók, mint józan okfejtéshez, amelynek során érdemben megvizsgálják e kérdést.

A galileai férfi Istensége a kereszténység próbaköve.

Ha sikerül efelől kétséget támasztani, a kereszténység elveszti szívét és hatékonyságát, halott vallássá válik.

Tagadhatatlan, hogy az Ő Istenségének megkérdőjelezése már elkezdte éreztetni ellenhatását a társadalomra.

Ha Jézus nem isten, akkor Ő nem is Úr.

Ha Ő nem Úr, akkor nem avatkozhat erkölcsi életvitelünkbe.

Ha Ő nem Úr, akkor azok a törvények, amelyek az Ő tanításainak alapját képezték, elvesztették az erejüket.

Akkor a házasságot övező magasztos erkölcsi eszméknek sincs biztos alapja.

Ha a názáreti Jézus nem Istentől való kinyilatkoztatás isteni hatalommal, akkor Ő csak egy közönséges ember.

Ha Ő csak egy közönséges ember, akkor meg kell semmisíteni mindazt, amit felépítettünk köré; mi azonban ezen Ember köré építettük fel modern civilizációnkat.

Ő ihlette meg a fiatalembereket; akik tisztán és mocskok nélkül meg tudták tartani magukat, mivel az Ő csodálatos életére tekintettek, és arra törekedtek, hogy elnyerjék az Ő tetszését.

Fiatalkor a szobájuk rejtekében a galileai férfi arcára vetették tekintetüket és ígéretet tettek, hogy megőrzik női mivoltuk tisztaságát, hogy méltók legyenek annak az embernek a szeretetére és bizalmára, aki kétezer évvel ezelőtt meghalt az emberiségért.

Gyerekeket ösztönzött engedelmességre és tisztaságra ennek az embernek a példája és tanítása.

Üzletemberek visszariadtak attól, hogy kétes üzletekbe menjenek bele, mert tudatában voltak annak, hogy egy napon találkozhatnak majd ezzel az Emberrel, és akkor számot kell adniuk a cselekedeteikről.

A társadalom különböző rétegeihez tartozó emberek érezték úgy, hogy valami különös rokonságban vannak azzal az Emberrel, aki a tömegben is magányosan járt Galilea partvidékein.

Sértésnek számít, ha azt mondjuk hogy Ő csupán egy jó ember volt.

Meghazudtoljuk Őt, ha azt mondjuk, hogy Ő volt az emberek között az, akiben legjobban megnyilvánult az Istenség.

Jézus vagy az, amit Ő mondott magáról, vagy nem.

A négy evangéliumon kívül nincs más feljegyzésünk az Ő mondásairól, ill. cselekedeteiről; és ha ezeket visszautasítjuk, akkor csupán egy mítikus képünk marad meg az Emberről.

Ha kétségbe vonunk egyet is ezek közül, akkor jogunk van mindegyiket kétségbe vonni. Ő ezen a négy életrajzi íráson áll, vagy bukik.

Ha Ő nem az Isten fia, akkor ki Ő?

Én azt akarom hinni, hogy Ő a megtestesült Isten, hogy Ő megoldotta a bűn problémáját, hogy Ő meghalt az én bűneimért, és feltámadt az én megigazulásomért.

Én azt akarom hinni, hogy Ő ma ott ül Isten jobbán, mint az emberi faj közbenjárója és szószólója.

Én azt akarom hinni, hogy amit Ő mondott a mennyről, az az igazság: „Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; Elmegyek, hogy helyet készítssek néktek. És ha majd elmegyek, és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.”

A kételkedés semmilyen garanciát nem ad a jövőmre nézve.

A civilizáció nemcsak hogy köréje épült fel, de Ő maga is beépült a civilizációba.

Ha leromboljuk az Ő személyiségét, az Ő rangját, az Ő helyét, akkor a civilizációnak is szét kell esnie. Az a bűnözési hullám és törvénytelenység, ami ma végigsöpör az egész országon, csupán mellékterméke annak a modernista felfogásnak, ami kétségbe vonja az Ő sérthetlenségét.

## 4. fejezet

### A név használata

Sokat segíthet nekünk, ha tanulmányozzuk a név jelentőségét az üdvösség tervében, és azt, hogy milyen helyet foglal el a név a hívő keresztény életében.

„Szülsz pedig fiat, és nevezed annak nevét Jézusnak, mert Ő szabadítja meg az Ő népét annak bűneiből. Ímé a szűz fogan méhében és szül fiat, és annak nevét Immanuelnek nevezik, ami azt jelenti: Velünk az Isten.” (Mát. 1:21,23)

Ez a név, Jézus, elválaszthatatlanul összekapcsolódott az üdvösséggel.

Milyen csodálatos hangzása van ennek a névnek a bűnbánó lélek számára.

„És nincsen senki másban üdvösség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.” (ApCsel. 4:12)

Ez az egyetlen név, amin keresztül a bűnös közelíthet a hatalmas Atya Istenhez. Ez az egyetlen név, ami meghallgatást ad számára, és ez az egyetlen név, ami felfedi számára Jézus közbenjárói szolgálatát.

„Megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemnek nevében.”

„Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében, a bűnöknek eltörlésére és veszitek a Szent Szellem ajándékát.”

Nekünk nemcsak üdvösségünk van a név által, hanem a hívő bele is keresztelkedik a névbe.

Ugyanabban a versben találjuk azt is, hogy mi nemcsak belekeresztelkedtünk a névbe, hanem a név alapján fogjuk megkapni a Szent Szellem ajándékát.

Jézus azt is megengedte nekünk, hogy az imában használjuk az Ő nevét.

„És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban. Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt. Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok.” (Ján. 14:13–15)

„Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben: kérjete és megkapjátok, hogy a ti örömetek teljes legyen.” (Ján. 16:24)

Az ApCsel. 3:6-ban halljuk, amint Péter azt mondja: „Ezüstöm és aranyam nincsen nékem; hanem amim van, azt adom néked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj!”

Az emberek belekeresztelkednek a névbe, az emberek imádkoznak a névben, és ebben a névben a bénák és magatehetetlenek felkelnek és járnak.

Az ApCsel. 16:18-ban látjuk, amint Pál apostol démont űz ki egy megszállott lányból; a lány megszabadul, és ez az eset alapjaiban rázza meg Efézus városát.

Milyen hatalmas erőt jelent ez a név a mai egyház számára is!

„Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mát. 18:20)

A gyülekezet ezt megtanulta hajdan; amikor összejöttek, mindig ebben a névben jöttek össze.

Milyen különös ámulat szállhatott a tanítványok szívére, amikor tudatára ébredtek annak, hogy az ő kis összejöveteleik során ez a név a középpont, ami körül forog minden!

Imáikat ebben a névben mondták el, és ebben a névben gyógyultak meg a betegek, ebben a névben üzték ki a démonokat, és ebben a névben szállt le a Szent Szellem a hívőkre, ebben a névben imádták Istent; ebben a névben — az Ő távollévő Uruk nevében — végezte a korai egyház minden munkáját.

A Kolosse 3:17-ből megtanulták, hogy mindent ebben névben tegyenek.

Az Efezus 5:20 alapján megtanulták, hogy mindenkor, mindenért hálát adjanak ebben a névben.

Az I. Korinthus 6:11-ből megtudták, hogy Isten megmosta, megszentelte és megigazította őket ebben a névben.

A Zsidó 13:15 alapján megtanulták, hogy vallást tegyenek az Ő nevéből.

A Jakab 5:14-ből megtanulták, hogy megkenjék a betegeket az Úr nevében.

Az I. János 3:23-ből megtudták: „Ez pedig az Ő parancsolata, hogy higgyünk az Ő fiának, a Jézus Krisztusnak nevében, és szeressük egymást, amint megparancsolta nekünk.”

Az volt az új parancsolat, hogy szeressék egymást és higgyenek a névben.

Láthatjuk ebből, hogy azokban a korai napokban Jézus neve úgy áthatotta az egyház életének minden területét; olyan teret nyert gondolataikban, imáikban és prédikációjukban, ahogy az ma teljesen ismeretlen előttünk.

Az Úr nyissa meg szívünk szemeit, hogy megismerjük Isten dicsőségének azt a gazdagságát, ami el van rejtve ebben a névben.

## 5. fejezet

### **Az én nevemben ördögöket üztök**

Ennek a könyvnek legtöbb olvasója pontosan tudja, hogy milyen anyagi javai vannak.

Ha farmer vagy, pontosan tudod, mekkora földterület tartozik hozzád az adásvételi szerződés szerint.

Ha a városban van valami tulajdonod, vagy ha bérlő vagy, pontosan tudod, hogy hány szoba tartozik hozzád.

Ebben a mi kapzsi világunkban megpróbáljuk kihasználni minden tulajdonunkat; a szellemi világban azonban milyen kevesen vagyunk tisztában azzal, hogy mi az, ami a miénk; így nem is élvezzük azt, ami jog szerint hozzánk tartozik.

Közülünk még a legbölcsebbek is csak nagyon keveset értenek meg a szellemi életből.

Emlékezzünk, mit mondott Jézus a tanítványoknak elmenetele előtt: „Az én nevemben ördögöket üztök”, és azt se feledjük, hogy szolgálatának nagy részében a sötétség láthatatlan seregeivel folytatott harcot.

A természetesen gondolkodó ember, aki hallgatja az átlag prédikátor szónoklatait és olvassa a mai vallásos írásokat, azt hiheti, hogy a démonok ma már nem is léteznek, vagy arra gondol, hogy ezek már csak a nagyvárosok nyomornegyedeiben sereglenek össze, és egész idejüket az emberiség alacsonyabb társadalmi rétegei között töltik.

Évekkel ezelőtt késztetést kaptam arra, hogy tanulmányozzam ezt a kérdést.

Úgy találtam, hogy az Írás nagyon is sokat tanít a démonokról, szokásaikról, hatásaikról és az emberek feletti hatalmukról.

Amikor Pál az efézusi gyülekezetnek írt, elmondta nekik, hogy az ő harcuk „nem vér és test ellen van, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen.”

A Kolossében lakókhoz ezt írja: „Köszönt titeket Epafrás, ki tiközületek való, Krisztusnak szolgája, mindenkor tusakodván tiérettetek imádságaiban, hogy megállhassatok tökéletesen és teljes meggyőződéssel az Istennek minden akaratjában.”

Figyeljünk fel arra, hogy a tusakodván-nak fordított szó jelentése: birkózni, küzdeni, harcolni.

Kivel is harcolt ő? Kivel folyt ez a tusakodása?

Egészen biztos, hogy nem az Atyával! Az Atya örök célja az, hogy megáldja az embert.

Tudjuk, hogy az ima nem tudja megváltoztatni Isten célját; a szó hétköznapi értelmében semmiképpen sem.

Az ima felgyorsíthatja vagy ösztönözheti Istent, hogy segítségünkre jöjjön, vagy elérhetjük vele, hogy együttműködjön és együttérezzen velünk, segítsen minket a nehéz időkben, de a kinyilatkoztatások teljes során át érzékelhető az a tény, hogy létezik egy rejtett erő, ami intelligens módon Isten célja ellen hadakozik.

Saját szolgálatom során hosszú éveken keresztül nagyon sok nehézséggel kellett szembesülnöm; persze lehet, hogy minden prédikátor és evangélista így van ezzel. Bizonyos emberek állandóan csak próbálkoztak, és úgy tűnt, hogy sohasem tudnak Istenben megnyugodni.

Ők voltak azok, akik mindig imát kértek magukért, de soha nem jutottak előbbre.

Másoknál úgy tűnt, hogy valóban megkapták a világosságot, de valami láthatatlan erő mégis visszatartotta őket.

Ezek az emberek természetesen nagyon sok nehézséget okoztak nekem — azon törtem a fejem, miként segíthetnék nekik.

Történt egy napon, hogy rajtam kívülálló különös vezetésre megparancsoltam a láthatatlan erőnek, hogy törjön meg az illető ember felett, akit fogva tart.

Jézus nevében imádkoztam.

Azt kiáltottam: „Jézus nevében megparancsolom, hogy a te erőd törjön meg ezen élet felett.”

Abban a pillanatban megszabadult az az ember, én pedig döbbenetben álltam az eset előtt.

Különös félelem jött rám attól, hogy képes voltam működésbe hozni ezt a csodálatos erőt, csupán azzal, hogy egyszerűen parancsot adtam Jézus nevében. Attól fogva, ahogy használtam Jézus nevét, számos döbbenetes eredményt tapasztalhattam meg az ébredési összejövetelek során.

Rájöttem, hogy sok ember azért nem tudta elfogadni Jézust személyes Megváltójának, mert démonikus erők megkötözöttségben tartották.

Az emberek éhesek; meg akarnak szabadulni a bűntől, vágyakoznak az örök életre, de sokan közülük képtelenek megszabadulni azokból a kötöttségekből, amik fogva tartják őket.

Sok száz ember mondta már nekem: „Én nem lehetek keresztény. Szeretnék keresztény lenni, de valami visszatart.”

Ilyenkor egyszerűen csak a vállukra tettem a kezem, és azt mondtam: „A názáreti Jézus nevében megparancsolom a téged fogva tartó erőnek, hogy törjön meg. Most pedig az Ő hatalmas nevében állj lábra.”

Ők pedig örömkönnyek között engedelmeskedtek.

Imádkoztam olyan emberekért, akiket szenvedélyek kerítettek hatalmukba — dohányzás, alkohol, kéjvágyak —, és láttam, ahogy ők is megszabadultak ugyanabban a hatalmas névben.

Láttam olyan keresztényeket is, akik azelőtt képtelenek voltak nyilvános bizonyosságtevésre vagy imára, mert úgy érezték, nem tudják a szájukat megnyitni, miközben a szívük szabadságért kiáltott.

Amikor emberekért imádkoztam ebben a névben és megparancsoltam az erőnek, hogy törjön meg, szinte kivétel nélkül azonnal megszabadultak.

Láttam az isteni gyógyításnak néhány olyan esetét, ami felrázhatta volna az egész országot, ha az emberek tudomást szereztek volna róla.

Egy majdnem teljesen vak nőt gyógyított meg Jézus nevének ereje, annyira, hogy ma már szemüveg nélkül olvas.

Mások súlyos szívbetegségből, és különböző bajokból gyógyultak meg.

Sokan viszont nagyon nehezen tudták átvenni a gyógyulásukat.

Több alkalommal imádkoztam értük, és rájöttem, az a baj velük, hogy meg vannak kötözve, démonikus erők tartják őket fogságban. Ők akkor szabadultak meg, amikor azt mondtam: „Jézus nevében, démonok hagyjátok el ezt a testet!”

Ma csak akkor végezhetünk sikeres munkát, a hívők csak akkor élhetnek állandó győzelemben, ha felismerjük, hogy a veszély forrását a démonikus erők jelentik, és hogy az őket legyőző erő Isten Fiának, a názáreti Jézusnak nevében van.

Minél hamarabb felismerjük azt, hogy a minket körülvevő légtér tele van ellenséges erővel, amik megkísérlik tönkretenni az Atyával való közösségünket és hatástalanítani akarnak minket a mi mesterünk szolgálatában, annál jobb lesz nekünk.

Három dolog szükséges ahhoz, hogy imádkozni tudjunk, megszabaduljunk és győzelmet arassunk a démonok felett.

Először, Isten gyermekének kell lennünk.

Másodszor, nem szabad megvallatlan, vagy meg nem bocsátott bűnnek lennie a szívünkben, mert ha így van, a démonok csak nevetni fognak imáinkon.

Harmadszor, ismernünk kell Jézus nevének az erejét, és tudnunk kell használni azt.

Olvasd el figyelmesen az Apostolok cselekedeteit, és figyeld meg, hogyan használták a tanítványok e nevet. Kedves olvasó, ha az életed eddig csak kudarcokból állt, ha az ellenség ereje körülzárt, kelj fel most Jézus mindenható nevében, és rázd le magadról az ellenséget, szabadítsd meg magad, aztán menj és tegyél szabaddá másokat!

Az Ő nevében

Mit jelent az a kifejezés, hogy az Ő nevében?

Tudjuk, hogy az a kifejezés, Krisztusban, körülbelül százharmincszor található meg az Újszövetségben. Ez megmutatja nekünk a hívő helyzetét, törvényes jogát Isten programjában, illetve céljaiban, valamint családjában elfoglalt helyét.

Amikor Jézus megadta a korai egyháznak azt a jogot, hogy használja az Ő nevét, ez a jog azt jelentette, hogy ők fogják képviselni Őt. A hívők cselekszenek helyette, és amikor Jézus nevében imádkoznak, az olyan, mintha maga Jézus imádkozna.

Ez azt jelenti, hogy mi átvesszük Krisztus helyét, és Krisztus képviselőjeként cselekszünk.

Krisztus jelenleg az Atya jobbán van, mi pedig itt vagyunk, mint az Ő képviselői, nemcsak egyetemesen, hanem egyénileg is.

Amikor Jézus nevében imádkozunk, átvesszük a távollévő Krisztus helyét; használjuk az Ő nevét, használjuk az Ő hatalmát, hogy véghezvigyük az Ő akaratát a földön.

Amikor azt mondjuk: „Atyám, mi ezt kérjük Jézus nevében” , akkor mint Jézus képviselői imádkozunk.

Ilyenkor ezt mondjuk: „Atyám, Jézus ott van fent a Te jobb kezéd felől, és Ő meghatalmazást adott nekünk, hogy hajtsuk végre a Te akaratodat a földön. Most itt van ez a nagy szükség. Mi megkérünk Téged az Ő nevében, hogy töltsd be ezt a szükségét.”

Ez lehet anyagi szükség, lehet szolgálatra való erő, lehet lelkek üdvössége, betegek gyógyulása — mi vesszük át Jézus helyét, és használjuk Jézus nevét éppúgy, mintha maga Jézus lenne itt.

Az egyedüli különbség: ahelyett, hogy Jézus tenné, most mi tesszük ezt helyette, az Ő parancsolatára.

Ő ugyanazt a hatalmat adta nekünk, ami neki volt, amikor itt járt a földön, és a hívőnek Krisztusban való helye megadja számára ugyanazt a rangot az Atyánál, ami Krisztusé volt itt a földön.

Jézus nevének korlátlan használata felfedi előttünk azt a végtelen bizalmat, amit az Atya az egyházba helyezett.

Ez már önmagában hatalmas kihívás.

Az az egyszerűség, amivel Péter használta Jézus nevét az Apostolok cselekedeteiben, arra enged következtetni, hogy Péter tisztában volt azzal, hogy Ő Jézus helyett cselekszik, ugyanazzal a hatalommal, ami Jézusnak volt.

Figyeljük meg, még imádkozni sem kezdett el a betegekért, egyszerűen csak azt mondta: „Jézus nevében kelj fel és járj!”

Itt még burkolt célzás sincs arra, hogy megpróbált volna valamiféle „hívet” alkalmazni. Ez az egész nagyon egyszerűnek tűnt a korai egyház számára — ők emlékeztek arra, amit a Mester mondott, és amit Ő mondott, azt igazságnak fogadták el.

Hiszen Ő azt mondta: „Akármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja néktek.”

Nem folytattak efelől vitákat, nem aggodalmaskodtak emiatt, nem kezdték el kielemezni, hogy vajon mit jelenthet ez — egyszerűen csak elfogadták és cselekedtek Jézus szavai alapján.

Ők még nem tudtak mindarról, amit később Pál kijelentett nekünk a Római, a Galata és az Efézusi levelekben, azt viszont tudták, hogy Jézus megadta nekik azt a jogot, hogy használják az Ő nevét, és ők gyermeki egyszerűséggel éltek is ezzel.

Azt hiszem, nekünk is ezt kellene ma tennünk.

Az én nevemben ördögöket űztök, az én nevemben kezeteket a betegekre teszitek, és azok meggyógyulnak.



Ez a hívőknek szól, és mi hívők vagyunk.

„Akármit kértek az Atyától, az én nevemben, Ő megadja néktek” — ez egy olyan egyszerű kijelentés, amit bárki megérthet.

Mi nyilvánosan bele lettünk keresztelve ebbe a névbe. Szellemi értelemben is meg lettünk keresztelve: Krisztusba lettünk helyezve az újjászületés által, így mi most már a szőlőtőben vagyunk, annak egyik szőlővesszeje vagyunk, a szőlőtő pedig maga Krisztus.

Mi Krisztusban vagyunk, és mivel Krisztusban vagyunk, megvan a jogunk, hogy használjuk az Ő nevét! Így ebben a névben cselekszünk, mint képviselők, teljes törvényességgel.

Ez dicsőíti meg az Atyát, ez magasztatja fel Jézust, ez ad választ az emberiség szükségére.

Ez a természetfeletti erő minden hívő rendelkezésére áll.

Ez nem képzettség vagy felszenteltség kérdése, ez pusztán annak a megértése, hogy mi a valóságos helyem Krisztusban, és hogy használom-e azt az erőt, ami nekem, és minden más hívőnek törvényesen megadatott.

Milyen hatalmasak Isten csodái és az Ő kegyelme!

## 6. fejezet

### Az ember és a csodák

Jézus! Csodatévő erő van ebben a névben mind a mai napig, bár majdnem kétezer év telt el azóta, hogy Ő itt járt az emberek között.

Jézus, a Galileai, csodatévő volt.

Jézus élete csoda volt.

Az Ő bölcsessége és tanításai csodaszámba mentek.

Ő a csodák birodalmában élt és járt.

Ő mindennapossá tette a csodákat.

Az Ő halála csoda volt.

Az Ő feltámadása csoda volt.

Az Ő megjelenései csodaszámba mentek.

Az Ő felemeltetése megrázó csoda volt.

Azoknak a csodálatos napoknak a legnagyobb csodája azonban mégis a Pünkösöd eseménye lehetett.

A felsőházból férfiak és nők jöttek elő és bátran tettek bizonyosságot Jézus nevére azok az emberek, akik ötven nappal azelőtt még rettegtek a főpap és társainak nevétől.

Péter, a félénk és reszkető Péter, most valami olyan erővel és rettenthetetlen bátorsággal van felruházva, ami megmagyarázhatatlan; elmegy és szembenéz a zsidó főtanáccsal, a nagytanáccsal és a főpapokkal; elképeszt bennünket a bátorsága.

Az apostolok kezeiből kifolyó csodák áradata felforgatja a judaizmust, és alapjaiban rázza meg a római kormányzást. Felfedezik, hogy annak az Embernek a neve, akit ők szerettek, akit láttak meztelenül keresztre feszítve, most ugyanazzal az erővel bír, mint amivel Ő szolgált, amikor még közöttük volt.

A betegek meggyógyultak, a halottak feltámadtak, a démonok kiűzettek — egyszerűen csak azért, hogy kimondták a nevet a lesújtottak felett.

Csodálatos szeretet, élet, remény és öröm árad ki ezeknek az alázatos galileai embereknek a szolgálata során.

Az Apostolok cselekedeteiben leírt első harminchárom évnek példaképként kell állnia az egyház előtt, hogy mi is ugyanazokat cselekedjük, amíg Urunk és Mesterünk vissza nem tér.

Az ember a csodatevés eredménye.

A csodatevés utáni vágy mélyen be van ágyazva az ember tudatába.

A kereszténység alapja egy olyan csodasorozat, ami Pünkösöd napján éri el a csúcspontját.

A csodák természetessége

A kereszténység csodákkal kezdődött, és csodák által terjed.

Minden egyes újjászületés csoda; minden imára érkezett válasz csoda; minden kísértés felett aratott győzelem csoda.

Amikor az észérvek átveszik a csodák helyét, a kereszténység elveszíti férfias erejét, magával ragadó vonzását és hatékonyságát.

A kereszténység nem vallás.

A kereszténység Isten élete az emberben.

A kereszténység úgy jött létre, hogy a hatalmas Atya Isten felfedte az Ő szívét és természetét az ember Jézusban.

Egy olyan vallás nem elégítette volna meg az embert, ami nem csodákra alapul és nem a csodák útján terjed.

Az ember ma is sóvárog egy csodatevő Isten után.

Amikor csak felbukkannak olyan férfiak és nők, akiknek imáira válasz jön, máris emberek sokasága veszi körül őket.

Az embernek egy élő Istenre van szüksége.

Az ember sóvárog a csodák után.

Valamennyi vallás visszavezethető arra a mélységes vágyakozásra és éhségre, ami az emberi szívben él Isten után.

Ez a természetfeletti utáni éhség vezet oda, hogy az embert könnyen becsapják a hamis csodatevők.

Amerika egyik vezető pszichológusa, aki több mint harminc éven keresztül gúnyolódott a csodákra az órái alatt egyik tekintélyes egyetemünkön, végül egy spiritiszta papnő lábainál találta magát, és saját maga írta alá azt a vallomását tartalmazó cikket egy népszerű lapban, miszerint végre tud hinni a természetfeletti.

Milyen szálnalmas ez a kép! Elfordulnak a csodatévő Jézustól a csodatévő sátánhoz.

Isten az embert saját képére és hasonlatosságára teremtette, és Jézus Krisztuson keresztül lehetővé teszi az embernek, hogy részesedjen az Ő természetéből.

Ez emeli fel az embert Isten birodalmába, és ebben a birodalomban az Atya Isten ki tudja jelenteni magát az Ő gyermekének.

A választ az ember természetfeletti után való egyetemes sóvárgására az újjászületés, a Szent Szellem bennünk lakozó jelenléte és Jézus neve adja meg.

Az ima csodatévő erővé válik a világban.

A kereszténység csoda

Isten egy csodatévő Isten.

Jézus Krisztus csoda volt, és csoda is marad.

A Biblia a csodák könyve.

Ha kivesszük a kereszténységből a természetfelettit, csupán egy vallás marad.

A csodák nem ellentétesek az emberiség vágyaival.

Egy csodatévő ember — legyen valódi vagy megtévesztő — nagyobb tömeget vonz, mint a világ legnagyobb filozófusa vagy államférfia.

Ez a csodavárás nem a tudatlanság jele, hanem inkább az ember törekvése arra, hogy kinyúlhasson a láthatatlan Isten felé.

A műveltség sem oltja ki az emberben a csodák utáni vágyat.

Ez a vágy inkább felfokozódik, mivel az ismeret felfedi, hogy az ember tehetetlen a természet törvényeivel szemben, és megmutatja, hogy az ember teljes mértékben alá van rendelve a láthatatlannak. Az nem a nagy tudás, bölcsesség vagy éleselméjűség jele, ha valaki tagadja a csodák létezését.

Az ember hisz a csodákban

A Biblia a csodák és az isteni közbelépések, beavatkozások egész sorát jegyzi fel.

Olyan esetekről tudósít minket, amelyekben a természetfeletti betör a természetes világba.

Ábrahámtól kezdve, az Ószövetség minden meghatározó személyisége csodatévő volt, pontosabban szólva Isten csodákat vitt végbe rajtuk keresztül.

Józsefet is egy csoda hozta ki a börtönből és tette Egyiptom fejedelmévé.

Csodák sorozata szabadította ki Izrael népét az egyiptomi szolgaságból és alapjaiban rázta meg egész Egyiptomot.

A Vörös-tengeren való átkelés és a pusztában töltött negyven év az egész emberi történelem páratlan csodáinak sorozata volt.

E csodáknak az volt a célja, hogy elválasszák Izraelt Egyiptom halott isteneitől, és hogy Izrael népe Ábrahám élő Istenét imádja.

A judaizmus addig volt valóban judaizmus, amíg a csodatévő Isten kinyilvánította magát benne.

Amikor vége szakadt a csodáknak, Izrael visszasüllyedt a pogányságba, és csak azután kerültek vissza az Istenükkel való közösségbe, miután döbbenetes csodák sorozata történt közöttük.

Ha lenne helyünk rá, érdekes lenne tanulmányozni azokat a csodákat, amik Kánaán földjének elfoglalása során történtek, a királyok korszakának csodáit, vagy azt a négy hatalmas csodát Dániel könyvében, ami visszahozta Izraelt a fogságból a saját földjére és szabaddá tette a bálványimádástól. A rabszolgaságban lévő nép megszabadult és visszaküldetett saját hazájába, engedéllyel, és — ami még több — a szükséges anyagiakkal, arra, hogy újra fölépítsék városukat, templomukat, lerakva imádatuk alapját. Mindez páratlan az emberi történelemben, igen különleges, a maga nemében egyedülálló csoda.

Amikor Jézus megkezdte nyilvános szolgálatát, az a csodák szolgálata volt.

Amikor az egyház elkezdte szolgálatát, az a csodák szolgálata volt.

Minden olyan ébredés Pünkösöd óta, ami az alázatos Galileainak szerzett tisztességet, a csodák újraéledését jelentette.

Az egyházat sohasem a nagy filozófus tanítók mentették ki visszaeséseiből, hanem azok az alázatos laikusok, akiknek új látásuk volt Krisztusról, arról a Krisztusról „Aki tegnap, ma, és mindörökké ugyanaz.”

Mi sóvárgunk a Szent Szellem jelenlétének megnyilvánulásaira vallásos összejöveteleinken, hiszen a száraz és halott összejövetelek nem vonzzák az embereket. Azok az összejövetelek azonban, ahol gazdag áldás jön elő az Ige feltárlásából, ahol lelkek nyernek üdvösséget, ahol betegek gyógyulnak meg, ahol az emberek betöltekeznek a Szellemmel, mindig is vonzották az embereket.

A Szellem kiáradása minden esetben kihívást jelent egy közösség számára.

Minden normális ember vágyakozik a természetfeletti után. Vágyakoznak arra, hogy Isten ereje megnyilvánuljon közöttük, hogy megérezzék a láthatatlan érintésének örömét.

Az ember igényli a csodákat

Az embert egy csodatevő Isten teremtette. A csoda alkotóeleme az embernek.

Az ember vágyakozik arra, hogy csodákat vigyen végbe, hogy a természetfeletti légkörében éljen.

Ez az alkotóelem tette feltalálóvá, felfedezővé, kutatóvá.

Ez készítette arra, hogy addig kísérletezzen, amíg hatalma alá nem veti a vegyszereket, az elektromosságot, a levegőt.

Ez adta nekünk a repülőgépet, a tengeralattjárót, a drótnélküli távirót, a rádiót és minden olyan eszközt, találmányt és felfedezést, ami létrehozta modern civilizációnkat.

A csodák birodalma az ember természetes birodalma — az ember teremtésénél fogva társa a csodatevő Atya Istennek.

A bűn megfosztotta az embert a csodák birodalmának trónjától, a kegyelem azonban visszaállítja az őt megillető helyre.

Igen nehéz volt számunkra e különös hitélet alapelveit felfogni.

A bűn munkásokká tett minket, a kegyelem bizakodóvá tehet minket.

Kezdetben az emberi szellem volt az uralkodó erő a világban; de amikor az ember bűnbeesett, az elméje vette át az uralmat. A bűn megfosztotta trónjától a szellemet, és az értelmet koronázta meg.

A kegyelem azonban visszaállítja a szellemet az uralom helyére, és amikor az ember elfogadja a szellem uralmát, minden erőlködés nélkül a természetfeletti világában él majd.

A hit nem lesz többé görcsös akarás és küzdelem, hanem szinte ösztönösen éljük meg Isten világát.

A szellemi világ az ember normális otthona. Ez teszi őt arra a helyre, ahol az Istennel való közösség természetes megtapasztalás, ahol a legmagasabb szinten gyakorolja a hitet, mégis oly ösztönösen, mint amikor kiállít egy csekket.

## 7. fejezet

### A hit helye az Ő nevének használatában

Aki imádkozva tanulmányozza az Igét, szembesül azzal a ténnyel, hogy Jézus sehol sem említi a hitet vagy a bizalmat, amikor nevének használatáról beszél — csupán jövő időbe teszi.

Vegyük példaként a Márk 16:17–18 verseket:

„Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek; új nyelveken szólnak. Kígyókat vesznek föl; és ha valami halálost isznak, meg nem árt nekik, betegekre vetik kezeiket, és meggyógyulnak.”

Ennek a szó szerinti fordítása így hangzik: „A hívők ezeket a dolgokat fogják megtenni az én nevemben.”

Magától értetődő, hogy csakis a hívőknek van meg az a joguk, hogy használják Jézus nevét. Az Ő nevének használati joga az egyházra ruházott áldás. Olyan jog, amivel Isten minden gyermeke rendelkezik.

Nekünk négyszeres jogunk van arra, hogy használjuk e nevet.

Először, mi beleszülettünk Isten családjába, és a név a családhoz tartozik.

Másodszor, belekeresztelkedtünk a névbe, és mivel be vagyunk keresztelve a névbe, magába Krisztusba vagyunk bekeresztelkedve.

Harmadszor, Jézus nekünk adományozta, meghatalmazást adott nekünk erre.

Negyedszer, nekünk, mint követeknek, küldetésünk van arra, hogy hirdessük a nevet a nemzetek között.

Mivel ez a hatalom ránk lett ruházva, mi Krisztus képviselőiként cselekszünk.

Tesszük ezt először a születési jogunk alapján; másodszor azon az alapon, hogy be vagyunk keresztelve ebbe a névbe; és harmadszor, mivel törvényes joggal vagyunk felruházva, hogy használjuk ezt a nevet.

Végül azon az alapon, hogy mint követeknek, küldetésünk van arra, hogy hirdessük ezt a nevet a nemzetek között.

Én nem értem, miért kellene valami különleges hit ahhoz, hogy használjuk Jézus nevét, hiszen ez a név már törvényesen a miénk.

Ha lenne ezer dollárom a bankban, nem volna szükséges semmilyen tudatos hitcselekedet ahhoz, hogy kiállíthassak egy csekket száz dollárról. Ha viszont ezeregyszáz dollárt akarnék kivenni az ezer dolláros bankbetétemről, ez esetben már hitre lenne szükségem.

Néhányunkkal bizony megtörtént már az a kellemetlenség, hogy túlléptük a földi bankszámlánkat, Jézus Krisztus befejezett műve által viszont a mennyei bankban olyan betétünk van, amit lehetetlen túllépnünk.

Ez már a miénk. Ez a mi áldásunk, ez örökre a miénk. Hála ezért Istennek!

Ha te gyermek vagy, akkor Istennek örököse vagy — Krisztusnak pedig társörököse —, megvan a jogod, hogy használd Jézus nevét. A családban elfoglalt helyed adja ezt a jogot, hogy használhatod e nevet.

Hiszem, hogy eljön az idő, amikor hívők sokasága éli majd ezt az egyszerű hitéletet. Ösztönösen, szinte napról napra, ebben a fenti világban fognak élni, ahol meglátják majd, hogy Jézus nevében ugyanannak az erőnek és hatalomnak teljességében vannak, amiben Krisztus volt, amikor itt járt a földön.

Mi még csak a csecsemőkor állapotában vagyunk. Azzal próbálkozunk, hogy legyen hitünk, megpróbálunk hinni, és amikor összejövünk alkalmainkon, mindenki a másikat sürgeti valami olyan dolog megtételére, amit maga sem tesz meg.

Sokszor úgy tűnik, mintha csak játszadoznánk egymást ugratva.

Olyan igei kifejezéseket és magasztos hangzású frázisokat használunk, amik semmit sem jelentenek belső tudatunknak.

Hála Istennek, néhányunk már kezdi meglátni ezt az új világosságot, ami azonban csak akkor jön, ha alaposan tanulmányozzuk és valóban átgondoljuk ezt a problémát.

Túl sokan vannak, akik hallgatják a prédikátorokat, állandóan csak hallgatják őket, de sohasem emésztik meg a hallottakat, sohasem gondolkodnak önállóan — őket hívta így Jézus: az Ige hallgatói és nem megtartói.

Abban a pillanatban, ha valaki valóban átgondolja ezt a problémát, a Krisztusban való élet egy új világába fog felemelkedni, és valóban uralkodni kezd az élet birodalmában.

Akkor majd képes lesz szembeszállni a démonokkal és a betegségekkel, és le is fogja győzni azokat. Élvezni fogja majd Krisztus befejezett munkájának gyümölcsét, és belép az Ő örökségének a gazdagságába.

Jézus van e névben

Ő maga az a név.

Mindaz ami Ő volt, mindaz amit tett, mindaz ami Ő jelenleg, és mindaz, ami Ő valaha is lesz — benne van e névben most.

Megszerezte a gyógyulást; Ő a gyógyulás a számunkra most.

Kielégítette az igazság követelményeit, és Ő lett a mi igazságunk — Ő a mi igazságunk most.

Lement, át a halálon és életre kelt, Ő a mi életünk most.

Ő adott nekünk életet — Ő maga az az élet, amit adott nekünk.

Ő a gyógyulás, Ő az egészség, Ő a győzelem, Ő a mi mindenünk és Ő van mindenben.

E név a gyógyulás

És amikor megadta nekünk azt a jogot, hogy használjuk az Ő nevét a betegek gyógyításában, ez egyszerűen azért történt, hogy a név használatával előhozhassuk az Ő befejezett munkájának a teljességét, hogy a rászorult emberek megtudják, e név használatában az élő, gyógyító Krisztus van jelen.

Nem arról van szó, hogy próbáljunk meg hinni, sem arról, hogy próbáljunk meg megszerezni a gyógyulást.

A hit szükségtelenné válik a szó jelenlegi értelmében.

A gyógyulás már a miénk; ez a név teszi elérhetővé számunkra.

Ez a név a miénk, és ebben a névben található minden segítség, minden győzelem, minden erő, minden egészség.

Ne próbálkozz; ne erőlködj — egyszerűen csak használd a nevet.

Használd ezt a nevet olyan szabadon, ahogy a csekkfüzetedet használod.

A pénz letétbe van helyezve; ezért a csekk kitöltéséhez nem szükséges valamiféle különleges hit; pontosabban nem vagy tudatában annak, hogy hitet alkalmazol, bár azt teszed.

Jézus nevének használatában is hitet gyakorolsz — ez az ösztönös hit, az a fajta hit, amit olyan bizonyosságok hoztak nekünk, amelyek a kétség árnyékát is kiszorítják.

Minden másfajta hit természetellenes.

Jézus Krisztus második eljövetelekor részünkről a hitnek semmiféle cselekedetére nem lesz szükség ahhoz, hogy elváltozzunk; semmiféle erőfeszítésre nem lesz szükségünk, hogy elfogadjuk a halhatatlanságot — egyszerűen csak halhatatlanná válunk — el fogunk változni.

Ez benne van a tervben, Isten örök programjában. Nem lesz szükség különleges hitre a feltámadáshoz — a feltámadás benne van a programban.

Az Ő terve

Ha megértenénk az Ő mának szóló programját, a betegek abban a pillanatban meggyógyulnának, amint a betegség megérinti őket.

„Ha annak a Szelleme lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, megeleveníti [vagyis meggyógyítja] a ti halandó testeiteket is az Ő tibennetek lakozó Szelleme által.”

Ez itt nem a feltámadásunkra vonatkozik; ez a testünkre vonatkozik mostani állapotában (a halandó azt jelenti, ki van téve a halálnak). A mi testünk a sírban nem lesz halandó, hiszen már meghalt, sem a szellemünk nem marad a halott testben.

Ez a terv egy része — a Szellem e célból lakik bennünk.

Nem az egyedüli cél, de az egyik oka az Ő bennünk lakozásának, hogy meggyógyítsa a mi fizikai testünket azokból a betegségekből, amik folytonosan ránk próbálnak akaszzkodni.

Amikor megértjük ezt, nem próbálkozunk majd azzal, hogy hitet gyakoroljunk a gyógyulásunk vagy bármilyen más szükségletünk átvételekor — mert egyszerűen fel fogjuk ismerni azt aényt, hogy a gyógyulás, a szükségleteink betöltése benne van a programban, része a programnak és elfogadjuk azt, ami már hozzánk tartozik.

Vegyük például ezt az Igét:

„Aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk; akinek sebeivel gyógyultatok meg”, vagyis akinek sebeivel mi gyógyultunk meg.

Ő vitte fel a mi bűneinket az Ő testében a fára és Ő azok miatt a bűnök miatt halt meg, mi pedig hisszük, hogy meghaltunk Ővele együtt — így nem kell újra meghalnunk a bűnök.

Életre keltünk

Ő életre kelt és mi életre keltünk Vele együtt.

Meghaltunk a bűneinknek, meghaltunk a régi természetünknek, meghaltunk a betegségeinknek, és feltámadtunk az Ő életének teljességében. Megszabadultunk régi bűnös természetünkől, megszabadultunk azoktól a bűnöktől, amiket valaha elkövettünk, és megszabadultunk betegségeinktől.

Amint megértjük ezt, amint tudatára ébredünk annak, hogy a mi régi bűnös természetünknek semmi joga, semmi hatalma sincs arra, hogy uralkodjék felettünk, mivelhogy halott; akkor nem fogadjuk el többé a sátán hamisítványát, amit tudatlanságunk miatt próbál ránk erőltetni. Nem fogadjuk el a múltban elkövetett bűneink miatt való kárhoztatást sem, mert Krisztus azokat már elhordozta, és nekünk azokat már sohasem kell újra hordoznunk. Kárhoztatást sem kell elszenvednünk miattuk, mert Ő kárhozatra ment miattuk, és elhordozta azokat.

Következésképpen mi már szabadok vagyunk, és nincsen azért immár semmi kárhoztatásunk nekünk, akik Krisztus Jézusban vagyunk.

Ugyanez igaz a betegségeinkre is. „Betegségeinket Ő viselte és fájdalmainkat hordozta.” (Ésaiás 53:4)

Őt tették beteggé miértünk, és Ő viselte el a mi betegségeinket; amikor feltámadt, a betegség uralma megszűnt. Ő pedig feltámadt, életre kelt, megszabadulván a betegség hatalmától.

Most már semmi joga a betegségnek, hogy ránk erőltesse magát, a sátánnak pedig semmiféle joga nincs arra, hogy bármilyen betegséget helyezzen ránk.

Szabadok vagyunk!

Amikor jönnek ezek a betegségek és bajok, ezeket éppen úgy kell kezelnünk, ahogy a múltbéli bűneinkkel is tesszük.

Lehet, hogy az ördög megpróbál minket kárhoztatás alá helyezni oly módon, hogy felidézi előttünk múltbéli bűneinket, mi azonban azt mondjuk neki: „Sátán, nincs nekünk már semmi kárhoztatásunk, mert mi Jézus Krisztusban vagyunk. Ő elbánt már azokkal a bűnökkel és eltörölte azokat, és te már nem tudod azokat előhozni. A bűnök fényképét előhozhatod, de magukat a bűnöket nem, mivel azok már el lettek törölve.”

Törvényes jogaim

Amikor az ördög megpróbál betegségeket helyezni rám, jogom van azt mondani neki: „Sátán, ezeket a betegségeket Jézus az Ő testében már elhordozta, neked nincs jogod arra, hogy előhozod ezek fényképeit és ezekkel ijesztgess engem.”

„Azok a betegségek feltétel nélkül meg lettek semmisítve, én pedig éppúgy szabad vagyok a betegségtől, mint Jézus teste, amikor feltámadt a halálból. Mivel én Jézus Krisztusban vagyok, te nem teheted rám ezeket.”

És ha a sátán esetleg megtámadná a testemet, nekem csak annyit kell tennem, hogy felhívom az én Atyám figyelmét a fent említett tényre, a betegségnek pedig el kell mennie, hiszen én már szabad vagyok!

Tudom, hogy „az Ő sebeivel én meggyógyultam”.



Ha meggyógyultam, egészséges vagyok.

Tudom, hogy az Ő feltámadása által én megigazultam, és nincs szükségem arra, hogy újra megigazuljak. Én már igaz vagyok!

Tudom, hogy az Ő élete által életre keltem, és én élek!

Tudom, hogy én meghaltam Vele együtt; tudom, hogy feltámadtam Vele együtt; és tudom, hogy én Őbenne vagyok.

Tudom, hogy az Ő sebeivel meggyógyultam, ha pedig meggyógyultam, akkor én egészséges vagyok. Hála Istennek!

Nekem már semmit sem kell tennem a gyógyulásomért, mint ahogy semmit sem kell tennem a feltámadásomért, mert Ő az én feltámadásom! Ő az én gyógyulásom!

Ő mondta: „Én vagyok a feltámadás és az élet!”

Ő az én feltámadásom; Ő az én életem; Ő az én gyógyulásom; Ő az én egészségem; Ő az én győzelmem; Ő a mindenem, és Ő van jelen mindenben.

Most egyszerűen csak elismerem azt a tényt, hogy Ő meggyógyított engem az Ő helyettesítő munkája során, és ennek köszönhetően én már meggyógyultam.

Eljön az idő, mikor ez a fajta tudás olyan elterjedt lesz, hogy azok a férfiak és nők, akik Krisztusban vannak és Őbenne járnak, abban a pillanatban meggyógyulnak majd, ahogy megtámadja őket a betegség. Tökéletes egészségben élnek majd, testileg éppúgy, mint lelkileg és szellemileg.

Így fognak élni, míg testük el nem használódik, és aztán elalszanak Krisztusban.

Éppúgy nem szükséges, hogy testünkben betegséget hordozzunk, mint ahogy nem szükséges, hogy szellemünkben meg nem bocsátott bűnt hordozzunk.

Az Ő Igéje igaz

Abban a pillanatban, amikor megvallom bűneimet, Ő hű és igaz, hogy megbocsássa bűneimet, és amikor Ő megbocsát nekem, akkor nekem meg van bocsátva.

Ugyanilyen alapon, amikor megvallom, hogy a sátán betegséget vagy gyengeséget tett rám, Ő hű és igaz, hogy abban a pillanatban meggyógyítson engem, és én már meg is gyógyultam!

Ő meggyógyított engem a bűnömből, most meggyógyít a betegségemből — hisz mindkettő ugyanabból a forrásból származik.

Nincs szükség erőlködésre, nem kell véget nem érő harcot folytatnunk a hitért.

Nekünk birtokunkban van az írott Ige, és Isten örökkön örökké fennálló trónja kezeskedik érte.

Az Ige éppúgy nem vallhat kudarcot, mint ahogy Isten sem vallhat kudarcot, és amikor megvallom bűneimet, bűnbocsánatot nyerek.

Ha én ezt elutasítom, ha ezt kétségbe vonom, elutasításommal, illetve kétkedéssel kinyilvánítom, hogy Isten hazug, hogy az Ő Igéje nem igaz, hogy mindaz amit Ő az Írásban mondott, hazugság.

Minden hitetlenség Isten teljességének a megkérdőjelezése.

Ez az Őbenne való újfajta hit szilárdná teszi az ember egész szellemi természetét.

Ez a hit Isten hűségességének, és az Igében adott bizonyosságoknak a megismeréséből nő ki; ezek a tények részévé váltak a szellemi ismeretnek, így amikor a hívő „hitet gyakorol”, olyan ösztönösen cselekszik, mint amikor egy olyan pénzüsszegegről állít ki csekket, amiről tudja, hogy megvan a bankban.

Eztán már nem több hitre, hanem több tudásra van szüksége, ami ösztönös hitet hoz létre a mi hatalmas szerető Atya Istenünk irányában.

A megvallás helye

Az egyház még sohasem adott helyet tanításai között ennek az életbevágóan fontos témának, pedig a megválasztott ima, Jézus nevének a használata és a hit teljes mértékben ettől függ.

„Annakokáért szent atyafiak, mennyei elhívásnak részesei, figyelmezzetek a mi vallásunknak (megvallásunknak) apostolára és főpapjára, Krisztus Jézusra.” (Zsid. 3:1)

A kereszténységet a mi megvallásunknak nevezi az Ige, és a Zsidó 4:14-ben ezt mondja nekünk: „ragaszkodjunk megvallásunkhoz” .

A mi bibliafordításunk itt vallást ír, de ennek a görög szónak a jelentése: tanúságtétel szánk megvallásával.

Ismerjük a Róma 10:9–10-et: „Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy Isten feltámasztotta Őt a halálból, megtartatol [azaz üdvözülsz]. Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre.”

Láthatjuk, milyen helyet foglal el a megvallás az üdvösségben.

Ugyanílyen helyet foglal el a hitben járásunk területén is.

A kereszténység megvallást jelent. Nyíltan megvalljuk, hogy kik vagyunk mi Krisztusban, és hogy ki Krisztus nekünk.

A megvallásainkkal lehet mérni a hitünket.

A hitünk nem tudja túlszárnyalni a megvallásainkat.

Nem a bűnmegvallásról beszélek. Itt most arról van szó, hogy megvallást teszünk a Krisztusban elfoglalt helyünkről, törvényes jogainkról, arról, hogy mit tett meg értünk az Atya Krisztusban, hogy mit végzett bennünk a Szent Szellem az Igén keresztül, valamint arról, mire képes Ő rajtunk keresztül.

Nagyon komoly veszéllyel jár, ha kétféle megvallást teszünk.

Az egyik megvallásunkban megerősítjük az Ige sérthetlenségét, a másikban viszont kételyeink és félelmeink jönnek elő.

Valahányszor megvalljuk gyengeségeinket, kudarcainkat, kételyeinket és félelmeinket, lesüllyedünk ezek szintjére.

Lehet, hogy nagyon buzgón és elszántan imádkozunk, és imáink során meg is valljuk hitünket az Igében, ennek ellenére a következő pillanatban még azt is kétségbe vonjuk, hogy Ő meghallgatott bennünket, mivel arról teszünk megvallást, hogy nincs meg nekünk az, amiért imádkoztunk. Ez az utóbbi megvallásunk tönkretette az előbbi imánkat.

Egyszer megkért valaki, hogy imádkozzam a gyógyulásáért. Én imádkoztam érte, az illető pedig azt mondta: „Szeretném, ha továbbra is imádkoznál értem.” Megkérdeztem, mi a kívánsága, miért imádkozzam. Így felelt: „Hát a gyógyulásomért.” Azt mondtam erre: „Nincs értelme imádkozni. Te épp most tagadtad meg Isten Igéjét.”

Mert az Ige azt mondja: Akik hisznek, betegekre vetik kezeiket, és azok meggyógyulnak; valamint hogy „akármit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt” .

Én a hit imáját imádkoztam, ő azonban nem fogadta el. Megvallásával érvénytelenítette az imámat, és hatástalanná tette az én hitemet.

Megvallásodnak teljes mértékben meg kell egyeznie az Igével, és ha imádkoztál Jézus nevében, ki kell tartanod a megvallásod mellett. A negatív megvallás könnyen megsemmisítheti imád hatását.

## 8. fejezet

### A név az evangéliumokban

„Szül pedig fiat, és nevezd annak nevét Jézusnak, mert Ő szabadítja meg az Ő népét annak bűneiből.” (Mát. 1:21)

Keveset tudott akkor még Mária arról, hogy mit jelentett ez az angyali látogatás és az a parancs, hogy az Ő nevét nevezzék Jézusnak.

Ez a név mindmáig növekszik, és az egész földkerekséget betölti immár.

E név jelentése — igazság, szeretet, megigazultság, civilizáció, feltalálás, felfedezés, művészet, irodalom, zene, egészség, boldogság, otthon, és még ennél is jóval többet jelent, ahogy azt már felfedeztük a név tanulmányozása során.

„Imé, a szűz fogan méhében, és szül fiat, s nevezi azt Immánuelnek [vagyis megtestesülésnek].” (Ésa. 7:14)

Az Immánuel jelentése — velünk az Isten. A velünk az Isten jelentése pedig — a megtestesült Isten.

És az Ige testté lett és lakozék miközöttünk — most pedig ennek a megtestesült Istennek a neve ragadja meg a figyelmünket.

„És gyűlöletesek lesztek az én nevemért.” (Mát. 10:22)

Jézus tudta, hogy milyen helyet foglal majd el az Ő neve az emberek között. Tudta, lesznek olyanok, akik annyira szeretik e nevet, hogy meghalnak érte; mások annyira gyűlölik majd, hogy még gyilkolnak is miatta — a bűnösök reszketnek, a szentek pedig örvendeznek e névtől.

„És az Ő nevében reménykednek majd a pogányok.” (Mát. 12:21)

Milyen igaz! Jézus neve az egyetlen név, ami megállíthatja a háborút a nemzetek között.

Ez a név magában hordozza a szeretetet, az életet, a világosságot, a szabadságot, az örömet.

„És aki egy ilyen kis gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be.” (Mát. 18:5)

A gyerekeknek, először az emberi történelem során, van egy barátjuk — a gyerekeket be lehet fogadni az Ő nevében.

És micsoda ítélet vár majd mindazokra, akik akárcsak egyet is sértettek vagy bántalmaztak ezen kicsinyek közül, akik Őbenne vagy az Ő nevében hittek!

Milyen különösen értékes az, ahogy Jézus összeköti az Ő nevét az ember gyermekkorával.

A 20. vers beavat minket abba a titokba, hogy Krisztus egy a hívőkkel, amikor összejönnek.

„Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mát. 18:20)

„Mert sokan jönnek majd az én nevemben, akik ezt mondják: Én vagyok a Krisztus; és sokakat elhívték.” (Mát. 24:5)

Mennyire megértette Jézus, hogy mit fog jelenteni az Ő neve a világnak!

Tudta, hogy hamis tanítók és csalók fognak jönni az Ő nevében, és előre figyelmeztette az egyházat erre a veszélyre, amellyel szembe kell majd néznie az idők során.

„Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemnek nevében.” (Mát. 28:19)

Ez a „nagy küldetés” és a keresztség apostoli formulája.

A név Márk evangéliumában

Márk evangéliumában csupán négy utalást találunk a név használatára.

„János pedig felele néki, mondván: Mester, látánk valakit, aki a Te nevedben ördögöket űz, aki nem követ minket; és eltiltottuk őt, mivelhogy nem követ minket. Jézus pedig monda: Ne tiltsátok el őt; mert senki sincs, aki csodát tesz az én nevemben és mindjárt gonoszul szólhatna felőlem.” (Márk 9:38-39)

Láthatjuk, hogy Jézus neve már halála előtt hatalmas volt; voltak emberek, akik ördögöket űztek és betegeket gyógyítottak az Ő nevében még az Ő halála, feltámadása és az Atya jobbára való felmagasztalása előtt.

Ez önmagában is döbbenetes tény, és érdemes mélyen elgondolkoznunk rajta.

„És lesztek gyűlöletesek mindenki előtt az én nevemért; de aki mindvégig megmarad, az megtartatik.” (Márk 13:13)

Jézus tudta, hogy az Ő neve miatt gyűlölni fogják követőit a világban, és ezzel a figyelmeztetéssel készíti fel őket erre.

„Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek; új nyelveken szólnak. Kígyókat vesznek föl; és ha valami halálost isznak, meg nem árt nékik: betegekre vetik kezeiket, és meggyógyulnak.” (Márk 16:17-18) Ez az a nagy megbízatás, amit Ő adott a tanítványoknak.

Jézus ebben az igeversben említ még néhány dolgot, amit ez a név visz majd véghez.

Szinte zavarbaejtő, ha arra gondolunk, hogy a világegyetem Istene megadja az emberiségnek azt a jogot, hogy használja az Ő nevét — törvényes jogot az embernek, hogy használja Isten Fiának erejét és hatalmát.

Ebben a névben az anya gyermekére helyezheti kezét és gyógyulást szerezhet számára.

Az eredeti görög szöveg szerint: „a hívők” kezeiket a betegekre fogják tenni ebben a névben, és azok meg fognak gyógyulni.

Ez magában foglalja Isten minden gyermekét: nem különleges ajándék, nem különleges hit — hanem egyszerűen csak „a hívők” -ről van szó.

Jézus azt mondta: „Íme, én titeket vagyok minden napon a világ végezetéig”, és Ő jelenleg is ily módon van velünk.

Megadta nekünk az Ő nevének használatát, és ha elmegyünk a pogány népekhez hirdetni az Ő kegyelmét, úgy fogunk cselekedni, ahogy azt Pál is tette Málta szigetén, és sok más helyen.

Ebben a névben kell kiűzni az ördögöket, ebben a névben kell meggyógyítani a betegeket, és ebben a névben történnek más hatalmas csodák is, amelyek hatására azt kérdezik majd az emberek: „Ki ez a Jézus, akinek a nevében ti munkálkodtok?”

Istennek sohasem volt szándékában, hogy bármilyen változás legyen a módszerekben vagy a szolgálatban az idők során. Csupán azt akarta, hogy a nemzetek fejlődésével nagyobb teret nyerjenek ezek a módszerek, viszont a Jézus nevébe helyezett csodaelem legyen az, ami mindenhol megnyitja a zárt ajtókat az egyház számára; ezáltal gyógyuljanak meg a betegek; ezáltal törjön meg a sátán ereje az emberek élete felett, és ezáltal váljanak szabaddá a foglyok.

Mindennek e láthatatlan megváltó nevében kell megtörténnie.

A név Lukács evangéliumában

Lukács evangéliumában hét utalás van a névre; röviden tekintsük át ezeket.

„Valaki e kis gyermeket befogadja az én nevemben, engem fogad be; és valaki engem befogad, azt fogadja be, aki engem elküldött: mert aki legkisebb mindnyájan ti közöttetek, az lesz nagy.” (Luk. 9:48)

Ugyanezzel a gondolattal már találkoztunk Máté evangéliumában. Jézus megbecsüli a kisgyerekeket, és helyet ad a gyerekeknek a gyülekezetben.

Nem elég hittanórára járattni gyermekeinket. A gyerekeknek megvan a saját helyük a gyülekezetben, és ne olyan valaki tanítsa őket, akinek még üdvössége sincs. Isten valóságos szolgája oktassa őket.

Egy másik meglepő dolgot is közöl velünk ez a vers — „Valaki e kis gyermeket befogadja az én nevemben, engem fogad be.”

Ezek szerint az Ő neve azonos ömagával.

„Aki az ilyen gyermekek közül egyet befogad az én nevemben, engem fogad be.”

Jézus megtanítja nekünk az Ő nevének szentségét. „Felelvén pedig János, monda: Mester, láttunk valakit, aki a Te nevedben ördögöket űz; és eltiltottuk őt, mivelhogy Téged nem követ mivelünk. És monda néki Jézus: Ne tiltsátok el: mert aki nincs ellenünk, mellettünk van.” (Luk. 9:49-50)

Jézus azt mondta Jánosnak: Ne tiltsátok meg neki. Hadd csinálja tovább. Hála Istennek mindazokért akiken segítettek, akár velünk járnak, akár nem.

„Visszatérem pedig a hetven tanítvány örömmel, mondván: Uram, még az ördögök is engednek nekünk a Te neved által!” (Luk. 10:17)

A tanítványok lehetőséget kaptak, hogy még Pünkösöd napja előtt meglássák Jézus nevének erejét.

„Meglássátok, hogy el ne hitessenek benneteket: mert sokan jönnek el az én nevemben, kik ezt mondják: Én vagyok; és: Az idő elközelgett; ne menjetek azért utánuk.” (Luk. 21:8) Jézus tudta, hogy támadnak majd hamis próféták, akik Krisztusnak adják ki magukat.

E fejezet 12. versében azt mondta, hogy a tanítványokat királyok és helytartók elé viszik az Ő nevéért.

„És prédikáltatni az Ő nevében a megtérésnek és a bűnök eltörlésének minden pogányok között, Jeruzsálemtől elkezdve.” (Luk. 24:47)

Ez része a nagy küldetésnek — prédikálni kell az Ő nevében a megtérést és a bűnök eltörlését.

Milyen kevés evangélista és prédikátor kapott megértést erről a hatalmas igazságról — Jézus nevének helyéről az Evangélium hirdetésében!

Az ApCsel 8. fejezetében azt olvassuk, hogy az emberek miután meghallgatták Fülöpöt, aki az Isten országára és a Jézus Krisztus nevére tartozó örvendetes dolgokat hirdette, elfogadták a Krisztust.

Milyen kevés helyet kap Jézus neve a mai egyházban!

A név János evangéliumában

„Valakik pedig befogadják Őt, hatalmat (jogot) ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek.” (Ján. 1:12)

Ezek szerint az üdvösség az Ő nevében való hit által jön.

„Amint pedig Jeruzsálemben vala húsvétkor az ünnepen, sokan hívének az Ő nevében, látván az Ő jeleit, amelyeket cselekszik vala.” (Ján. 2:23)

Egy új elem jelenne meg a kereszténységben, ha értelmes módon megtanítanánk az embereknek azt, hogy mit jelent bűnősként hinni a névnek, majd pedig hívőként hinni a névben.

Bűnősként hittem a névnek; hívőként bele vagyok keresztelve a névbe; most már a névben járok és élek; és ez az Ember a feje az egyháznak.

Jézus a fej — mi vagyunk a test.

Mi bele vagyunk keresztelve a fejbe.

A név a fejhez tartozik, és a fej adja meg nekünk, a testnek azt a jogot, hogy ennek a névnek az erejében éljünk és járjunk.

„Aki hisz Őbenne, nem kerül ítélet alá: aki nem hisz máris ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten megszülött Fiának nevében.” (ASV — American Standard Version)(Ján. 3:18)

Az ember azért kerül ítélet alá, mert nem hitt e névben.

„És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiában. Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt.” (Ján. 14:13–14)

Ekkor történt meg először, hogy azt tanították az embereknek, hogy egy közbenjáró nevében imádkozzanak.

Jézus itt megadja a tanítványoknak azt a különleges előjogot, hogy az Ő nevében imádkozzanak.

Egészen eddig a főpapon keresztül imádkoztak. Mostantól fogva azonban az új Főpapon keresztül kell imádkozniuk.

Bárhová mennek, bármit is tesznek, nekik kell viselni annak a nevé, aki az Atya jobbján ül. Jézus pedig azt mondja, hogy az Atya dicsőül meg a Fiában, ha mi az Ő nevében imádkozunk és kérünk.

„Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt.”

Jézus azért ül ott az Atya jobbján, hogy támogassa a kéréseinket, amikor feljutnak az Atya elé az Ő nevében.

„...akármit kértek az Atyától az én nevemben, Ő megadja néktek.” (Ján. 15:16)

„És azon a napon nem kérdeztek majd engem semmiről. Bizony, bizony mondom néktek, hogy amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, Ő megadja néktek. Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy a ti örömetek teljes legyen.” (Ján. 16:23–24)

Íme a hatalmas ígéret, Krisztus nevében.

Ebből világosan láthatjuk az egyház csodálatos imaéletének törvényes alapját — a jogot Jézus nevének megszorítások nélküli használatára.

Ha mi Isten gyermekei vagyunk, mindaz, ami ebben a névben van, hozzánk tartozik.

Nem az a kérdés, hogy méltók vagyunk-e erre; arról van szó, hogy Ő elfoglalta a helyét a mennyben, mi pedig mint fiak és lányok elfoglaljuk a mi helyünket és élünk a jogainkkal.

## 9. fejezet

### Az Apostolok cselekedetei

ApCsel. 2:38 „Térjétek meg és keresztelkedjétek meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében...”

Jézus nevének első használata minden bizonnyal különös erővel hatott a zsidókra.

Ötven nappal előtte ők voltak, akik mezítelenül keresztre feszítették Őt. Most pedig közülük háromezren így kiáltanak fel: „Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak?”

Péter azt válaszolja: „Térjétek meg és keresztelkedjétek meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében, a bűnöknek eltörlésére;...”

Ez szakítást jelentett a zsidó vallással, bár ez akkor még nem volt nyilvánvaló előttük. De a névbe való keresztelkedés azt jelentette, hogy felvették ezt a nevet, és ezentúl viselni fogják ennek a névnek a bélyegét honfitársaik között.

Az első csoda a névben

A 3. fejezetben találjuk a név első nyilvános használatát.

Péter és János felmennek a templomba imádkozni (még nem különültek el a templomi istentisztelettől), és ahogy odaérnek a templom kapujához, amelyet Ékesnek neveznek, meglátnak ott egy sánta embert rongyokban, mocskosan és magatehetetlenül, amint alamizsnára nyújtja a kezét.

Péter és János, szemeiket rávetve, azt mondják ennek az embernek: „Nézz mireánk!”

Ő pedig remélve, hogy kap valamit, felnéz rájuk.

Majd azt mondja Péter: „Ezüstöm és aranyam nincsen nékem; hanem amim van, azt adom néked:...”

Szinte látom, ahogy ennek az embernek a szemében a titokzatos várakozást csalódottság váltja fel, amint ránéz erre a két alázatos halászemberre.

Péter így folytatja: „a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj föl és járj!”

Hirtelen izgalom járja át a testét. Péter lehajol érte, megfogja a kezét, és felsegíti őt; és azok a bokák, amik csecsemőkora óta erőtelenségtel voltak, a férfikor erejével telnek meg.

Először életében ugrál, fut és jár ez az ember.

Kiskorától kezdve csak nézni tudta, ahogy más gyerekek játszottak, nem tudott részt venni a játékaikban, és most ez a magatehetetlen, a környezete számára haszontalan ember, csak úgy kicsattan az életerőtől és egészségtől.

Szökdelve, ugrálva és Istent hangosan dicsérve befut a templomba, végül visszatér Péterhez és Jánoshoz, kezüket szorongatja, mialatt az összesereglett tömegnek Péter bejelenti: „Izrael férfiai, mit csodálkoztok ezen, vagy mit néztek mireánk, mintha tulajdon erőnkkel vagy jámborságunkkal műveltük volna azt, hogy az járjon. Az Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak Istene, a mi atyáinknak Istene megdicsőítette az Ő Fiát Jézust, kit ti elárultatok, és megtagadtátok Pilátus előtt, noha Ő úgy ítélte, hogy elbocsátja. Ti pedig azt a szentet és igazat megtagadtátok és kívántátok, hogy a gyilkos ember bocsáttassék el néktek. Az életnek fejedelmét pedig megöltétek, kit az Isten feltámasztott a halálból, minek mi vagyunk bizonyosságai. És az Ő nevében való hit által erősítette meg az Ő neve ezt, akit láttok és ismertek; és a hit, mely Ő általa van, adta néki ezt az épséget mindnyájan a ti szemetek láttára.” (ApCsel. 3:12-16)

Hogyan használta a korai egyház a nevet?

Ez az első feljegyzett csoda Jézus nevében.

Figyeljük meg, mit mond az Írás:

„Az Ő nevében való hit által erősítette meg az Ő neve ezt, akit ti láttok és ismertek; és a hit mely Ő általa van, adta néki ezt az épséget mindnyájan a ti szemetek láttára.” (ApCsel. 3:16)

Itt lépünk először érintkezésbe azzal a különös erővel, amivel Jézus neve felruházta.

Ez a csoda szenzációt keltett; a tanítványokat letartóztatták, őrizetbe vették másnapig.

Ennek a csodának a hatására a tanítványok száma mintegy ötezerre nőtt.

„Lőn pedig, hogy másnapra egybegyűltek azoknak fejei, vénei és írástudói Jeruzsálembe. És Annás, a főpap, és Kajafás és János és Sándor, és akik csak főpapi nemzetségbeliek valának. És mikor őket a középbe állaták, tudakozzák vala: Micsoda hatalommal, vagy micsoda név által cselekedtetek ti ezt? Akkor Péter, Szent Szellemmel megtelve, monda nékik: Népnak fejedelmei és Izraelnek vénei! Ha e mai napon mi egy nyavalyás emberrel való jótétemény felől hallgattatunk ki, mi által gyógyult meg ez: Legyen tudotokra mindnyájatoknak és az Izrael egész népének, hogy a názáreti Jézus Krisztusnak neve által, akit ti megfeszítettetek, kit Isten feltámasztott halottaiból, azáltal áll ez tielőttetek épségben. Ez ama kő, melyet ti építők megvetettetek, mely lett a szegeletnek fejevé. És nincsen senkiben másban üdvösség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.” (ApCsel. 4:5–12)

Megdöbbenés a főtanácsban

Azt akarták tudni, milyen erővel vagy milyen eszközzel, vagy milyen név által vitték végbe e hatalmas cselekedetet.

Péter elmondta nekik, hogy ezt a názáreti Jézus nevében cselekedték, akit ők keresztre feszítettek, akit Isten feltámasztott a halálból — az Ő nevében történt, hogy most itt állhat előttük ez az ember épségben.

Majd a főtanács intézkedett.

Azt mondták: Mit cselekedjünk ez emberekkel? Mert hogy nyilvánvaló csoda lőn általuk, mindazoknak, kik Jeruzsálemben laknak; tudtukra van, és el nem tagadhatjuk. (ApCsel. 4:16)

Bármennyire is szeretnénk, ezt a tényt nem tagadhatjuk le: egy ember, aki évek óta nyomorék volt, hirtelen meggyógyult Jézus nevében.



Ilyen csoda ezelőtt még sohasem történt az emberi történelem során. Ez alapjaiban rázta meg a főtanácsot. A legbölcsebb emberei is zavarban voltak, a tanítványokat kiküldték egy időre, mialatt a főtanács határozott, és végül félelmükben megfenyegették őket:

„De hogy tovább ne terjedjen a nép között, fenyegetéssel fenyegezzük meg őket, hogy többé egy embernek se szóljanak ebben a névben. Azért beszólítván őket, megparancsolták nekik, hogy teljességgel ne szóljanak és ne tanítsanak a Jézus nevében.” (ApCsel. 4:17–18)

Úgy tűnik, azt nem ellenezték, hogy tanítsák az Ő feltámadását, viszont féltek ennek a névnek az erejétől, és megparancsolták nekik, hogy ne tanítsanak és ne prédikáljanak ebben a névben, aztán elküldték őket.

Azok pedig visszamentek az övéikhez, és elmondták, hogy mi történt.

Majd egy figyelemreméltó imádságot mondtak el:

„Most azért, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre: és adjad a Te szolgálóidnak, hogy teljes bátorsággal szólják a Te beszédedet. A Te kezedet kinyújtván gyógyításra; és hogy jelek és csodák történjenek a Te szent Fiadnak, a Jézusnak neve által.” (ApCsel. 4:29–30)

A tanítványok most már azt várták, hogy jelek és csodák kövessék a Jézus nevében való prédikációt.

„És minekutána könyörögtek, megmozdula a hely, ahol egybegyűltek, és betelének mindnyájan Szent Szellemmel, és az Isten beszédét bátorsággal szólják vala.” (ApCsel. 4:31)

„Az apostolok kezei által pedig sok jel és csoda lón a nép között; és a szomszéd városok sokasága is Jeruzsálembe gyűlt, hozva betegeket és tisztátalan szellemektől gyötretetteket: kik mind meggyógyulának.” (ApCsel. 5:12,16)

A börtönajtók megnyíltak

Újra letartóztatták és bebörtönözték őket, de az Úr angyala megnyitotta a börtön ajtaját, és azt mondta nekik, hogy menjenek el a templomba és hirdessék a népnek ez életnek minden beszédét.

Reggel a tanács elé állították őket, a főpap pedig ezt kérdezte tőlük:

„Nem megparancsoltuk-é néktek parancsolattal, hogy ne tanítsatok ebben a névben? És ímé betöltöttétek Jeruzsálemet tudományokkal, és mireánk akarjátok háritani annak az embernek véré.” (ApCsel. 5:28)

Ekkor történt meg az egyik legdrámaibb esemény a korai egyház életében: mivel a tanács megosztott volt, Isten ereje pedig ilyen hatalmasan megnyilvánult az emberek között — Gamáliel figyelmeztette őket, hogy ne bántsák a tanítványokat, nehogy esetleg Isten ellen harcoljanak ily módon.

Ennek ellenére megverették a tanítványokat, és megparancsolták nekik, hogy ne szóljanak Jézus nevében, majd elbocsátották őket.

„Ők annakokáért örömmel menének el a tanács elől, hogy méltónak tétettek arra, hogy az Ő nevéért gyalázzattal illettessenek.” (ApCsel. 5:41)

Senki sem tudja úgy elolvasni az Apostolok cselekedeteinek ezt a részét, hogy ne vegye észre, Jézus neve milyen hatalmas helyet foglalt el a korai egyház életében.

István halálát és Fülöp Samáriában való prédikálását követően eljutunk ehhez a fontos kijelentéshez.

„De miután hittek Fülöpnek, aki az Isten országára és a Jézus Krisztus nevére tartozó örvendetes dolgokat hirdeti vala, megkeresztelkedének mind férfiak, mind asszonyok.” (ApCsel. 8:12)

Ő nem csak Isten országát, hanem Jézus nevét is hirdette.

Úgy tűnik, hogy a korai egyház szentelt időt arra, hogy tanítsa az embereket Jézus nevének használatára.

Bizonyára megértették, hogy birtokukban van az, amit ma úgy hívhatnánk: törvényes jog Jézus nevének használatára.

A név a gyógyulásban

Használták e nevet a betegekkel kapcsolatban is. Úgy tűnik, különösebben nem imádkoztak a betegekért, hanem csak rájuk tették a kezüket Jézus nevében, vagy mint az Ékes kapunál, azt mondták: „a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj!”

Pál megtérését követően Isten elküldi Ananiást, hogy keresztelje meg Pált. Isten ezt mondja az ApCsel. 9:15-16-ban:

„Mert ő nékem választott edényem, hogy hordozza az én nevemet a pogányok és királyok és Izrael fiai előtt. Mert én megmutatom néki, mennyit kell néki az én nevemért szenvedni.”

Jézus neve volt a csatabárd Pál szolgálatában.

Pál kezében olyan volt ez a név, mint Mózes kezében a vessző.

Ha az egyiptomiak el tudták volna lopni azt a vesszőt, megfosztották volna Mózes a fegyverétől.

Ugyanígy, ha a pogányok és a zsidók meg tudták volna akadályozni az egyházat Jézus nevének használatában, megfoszthatták volna az egyházat természetfeletti erejétől, és a hajától megfosztott Sámsonhoz hasonlóan, csupán közönséges emberek lettek volna.

A modern egyház, miután elveszítette Jézus nevének erejét, a hajától megfosztott Sámson szintjére süllyedt.

Az ApCsel. 9:27-29-ben olvassuk:

„Barnabás azonban maga mellé vevén őt (Pált), vivé az apostolokhoz, és elbeszélé nekik, mint látta az úton az Urat, és hogy beszélt vele, és mint tanított Damaszkuszban nagy bátorsággal a Jézus nevében. És ki- és bejáratos vala köztük Jeruzsálemben: és nagy bátorsággal tanítván az Úr Jézusnak nevében...”

Ez többet jelentett az evangélium egyszerű hirdetésénél, ahogy azt ma elgondoljuk.

Újfent, a jeruzsálemi gyűlésen, az ApCsel. 15:13-14 feljegyzése szerint, Jakab azt mondta:

„Atyámfiak, férfiak, hallgassatok meg engem! Simeon elbeszélé, mimódon gondoskodott először Isten, hogy a pogányok közül vegyen népet az Ő nevének.”

A név köré összegyűjtött nép

A pogányokból lett egyház egy olyan nép, amely kijött a világból és Jézus nevéhez jött, mi olyan nép vagyunk, akik a név köré csoportosulunk; amikor gyülekezetként, illetve egyházként összejövünk — Jézus neve köré jövünk össze.

Ez egy természetfeletti test, természetfeletti erővel felruházva, egy természetfeletti névhez felsorakozva.

Az Úr legyen hozzánk irgalmas! Hogyan estünk ki ebből a magas méltóságunkból.

Amikor az ember elmegy egy átlagos gyülekezeti vagy egyházi alkalomra, csak azt hallja, hogy férfiak és nők Istenhez könyörögnek hitért, panaszkodnak gyengeségeik miatt, megvallják, hogy képtelenek megállni az élet nehéz helyzeteiben. Ha ismernék az igazságot, felsorakoznának Jézus neve mellett — e magasságos név pedig magában foglalja Isten mindenhatóságát, annak az erejét, aki viselte e nevet, és ők nem tudják ezt!

Bárcsak tudnák, hogyan kell felkapcsolni azt a kapcsolót, hogy fényt, dicsőséget és a Mindenható erejét megkapják, mindazt ami a rendelkezésükre áll.

Az ApCsel. 16:16-18 nagy erővel mutatja be nekünk a név használatát:

„Lőn pedig, hogy mikor mentünk a könyörgésre, egy szolgálóleányka jöve előnkbe, kiben jövendőmondásnak szelleme vala, ki az ő urainak nagy hasznot hajta jövendőmondásával. Ez követvén Pált és minket, kiált vala, mondván: Ezek az emberek a magasságos Istennek szolgálói, kik néktek az üdvösség útját hirdetik. Ezt pedig több napon át művelte, Pál azonban megbosszankodván, és hátrafordulván, mondá a szellemnek: Parancsolom néked a Jézus nevében, hogy menj ki belőle. És kiméne abban az órában.”

A lány megszabadult, az apostolokat letartóztatták; ekkor történt az a hatalmas csoda, hogy a filippibeli börtön ajtaja megnyílt, a börtönőr pedig Pál és Silás lábainál sírva és reszketve azt kérdezte:

„Uraim, mit kell nékem cselekednem, hogy üdvözüljek?”

Ők azt válaszolták: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz mind te, mind a te házadnépe.”

Ugyanaz a név, ami délután megszabadította azt a lányt a démon hatalmából, most ezt az embert Isten családjának fiúsági jogon járó kiváltságaiba vezette.

Jézus neve többet jelentett a korai egyház számára, mint ma nekünk, megvolt a helye a szolgálatukban, amit ma már nem mondhatunk el.

Van valami, ami elfoglalta e név helyét?

Mondják, hogy az iskolai oktatás veszi majd át a helyét; hogy az egyháznak már nincs szüksége Isten természetfeletti erejére.

Így okoskodnak: Mi már túljutottunk a Szent Szellem tanításán, és az emberi bölcsesség helyettesíteni tudja Krisztus nevének az erejét; az a név már kiüresedett, nincs ereje; mert főiskoláink, egyetemeink és értelmi képességeink hatalmas fejlődésével már túljutottunk Istenen, és az emberi értelem képes olyan csodákra, hogy Isten fizikai csodái szükségtelenné váltak.

Ez szégyen ránk nézve!

Hitehagyott egyházzá lettünk, hason csúszunk a porban, saját tudatlanságunk tart minket rabságban.

Izrael babiloni fogsága előképe annak, ahogy a világi erőknek sikerült az egyházat egy Babilon-szerű fogságba vinni.

Semmi más, csakis egy természetfeletti Isten fog minket valaha is megszabadítani!

Milyen kevésbé vagyunk tudatában annak, hogy az ellenség egyszerűen csak jókat nevet semmitérő prédikációinkon és semmitérő irományainkon.

Egy hatalmas csoda Jézus Krisztus nevében többet ér száz modernista prédikációnál, ami a legtöbb egyházban hallható.

Isten elveszítette erejét?

Jézus talán nyugdíjba ment?

Van feljegyzésünk valahol arról, hogy Isten azt mondta, Jézus nevére nincs többé szükségünk?

Hogy a főiskolák, az egyetemek és az egész oktatási rendszer átveszi majd e név helyét?

Olvassunk el még egy lenyűgöző esetet az ApCsel. 19:11–17-ből:

„És nem közönséges csodákat cselekszik vala az Isten Pál keze által: annyira, hogy a betegekhez is elvivék az ő testéről a keszkenőket, vagy kötényeket, és eltávoznak azoktól a betegségek, és a gonosz szellemek kimenének belőlük. Elkezdék pedig némelyek a lézengő zsidó ördögűzők közül az Úr Jézus nevét hívni azokra, akikben gonosz szellemek valának, mondván: Kényszerítünk titeket a Jézusra, kit Pál prédikál. Valának pedig némelyek Skévának, egy zsidó főpaprak fia i heten, akik ezt művelik vala. És reájuk ugorván az az ember, akiben a gonosz szellem vala, és legyőzvén őket, hatalmat vón rajtuk annyira, hogy mezítelenen és megsebesülve szaladának ki abból a házból. Ez pedig tudtokra lőn mindeneknek, mind zsidóknak, mind görögöknek, kik Efézusban laknak vala, és félelem szála mindnyájukra, és magasztaltatik vala az Úr Jézusnak neve.”

Pál szolgálata Jézus nevében olyan nagy hatású volt, a csodák annyira magukért beszéltek, hogy még a gonosz lelkületű emberek, a varázslók is megpróbálkoztak e név használatával; és a név a hatalmas csodák által megdicsőült Efézusban.

Bárcsak a mai gyülekezetekben és egyházakban is megdicsőülne Jézus neve!

Ez meg is történe, ha a hívők ismernék törvényes jogukat, és tudnák, hogyan éljenek azokkal.

Az ApCsel. 26:9-ben Pál védekezésképpen azt mondja: „Én bizonyára elvégeztem vala magamban, hogy ama názáreti Jézus neve ellen sok ellenséges dolgot kell cselekednem.”

Figyeljük meg, milyen helyet ad Pál a névnek ebben az igeversben — azelőtt úgy gondolta, hogy Jézus neve ellen sok ellenséges dolgot kell cselekednie!

Milyen végkövetkeztetést tudnánk levonni az Apostolok cselekedeteiből a név használatával és helyével kapcsolatban?

Jézus neve valójában átvette helyét a mennybe felemeltetett és felmagasztaltatott Úrnak. Ahol csak Jézus megdicsőült volna személyes jelenléte által, ott most az Ő neve vette át a helyét.

Nyissa meg az Úr megvakított szemeinket!

Az a név semmit sem veszített hatalmából, sem erejéből; kudarcra van ítélve az a próbálkozás, ami a világkorszak helytelen értelmezésével meg akar fosztani minket az Ige hatékonyságától; hiszen világosan látható Pálnak a pogányok felé való szolgálatából és a pogányoknak írt leveleiből, hogy ő milyen helyet ad Jézus nevének. Ez teljes mértékben cáfolja azoknak a tanítását, akik Jézus nevének erejét áthelyezik az eljövendő ezeréves földi királyság korszakába.

Nem, ez nem így van! Jézus neve hozzánk tartozik most.

Ez a mi törvényes jogunk; ez a név a miénk.

Milyen gazdag lehetne a mai egyház erőben, tapasztalatban és kegyelemben, ha ismerné kiváltságait, felkelne ebben a névben és mindezt magához merné venni!

## 10. fejezet

### A név az apostoli levelekben

Nagy világhírességet nyerhetünk, ha tanulmányozzuk a név használatát az apostoli levelekben.

„Az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban megszenteltetteknek, elhívott szenteknek, mindazokkal egybe, akik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét segítségül hívják bármely helyen, a magukén és a miénken.” (I. Kor. 1:2)

Mindazokkal egybe, akik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét segítségül hívják.

Azokban a korai napokban a hívők ismerték ennek a névnek az értékét, helyét és hatalmát, és igen nagyra becsülték e nevet.

Jézus neve erejének frissessége tudatában jártak és éltek.

Amikor felhívást intéztek testvéreikhez, ilyen fordulatot használtak:

„Kérlek azonban titeket atyámfiak, a mi Urunk Jézus Krisztus nevére, hogy mindnyájan egyképpen szóljatok, és ne legyenek köztetek szakadások...”

Felhívásukat Jézus nevében hozták elő.

Az I. Kor. 5:4-ben olvassuk: „...a mi Urunk, Jézus Krisztusnak nevében egybegyűlvén.”

Itt a gyülekezetnek éppen egy belső nehézséggel kellett szembenéznie — az egyik fiatalember egy igen súlyos vétséget követett el.

Pál pedig azt mondja nekik, hogy amikor összejönnek az Úr Jézus Krisztus nevében, adják át az illető sátánának a test pusztulására, hogy a szelleme üdvözljön az Úr Jézusnak ama napján.

Abban a névben volt az élet és a halál ereje azokban a napokban.

„Ilyenek voltatok pedig némelyek, de megmosattatok, de megszenteltettetek, de megigazítottatok az Úr Jézusnak nevében és a mi Istenünk Szelleme által.” (I. Kor. 6:11)

Itt az áll, hogy ők meg vannak mosva, szentelve, igazítva abban a névben.

Minél tovább megyünk az apostoli levelekben, annál mélyebben megérint minket az, hogy milyen erő, méltóság és isteni kegyelem helyeztetett e névbe.

„Hálát adván mindenkor mindenekért a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevében az Istennek és Atyának.” (Ef. 5:20)

Még dicséretünk és imádatunk sem mehet közvetlenül Isten elé: az Úr Jézus Krisztus nevében kell ezeket előhozni.

Ez nem akadályoz minket abban, hogy imádjuk és dicsérjük magát Jézust, de amikor az Atyát dicsérjük, ezt az Úr Jézus Krisztus nevében kell tennünk.

„Annakokáért az Isten is felmagasztalá Öt, és ajándékozza neki oly nevet, amely minden név felett való, hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké, és föld alatt valóké. És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.” (Fil. 2:9–11)

Isten hatalmasan felmagasztalta Jézus nevét mindhárom világban — minden térd meghajol, minden angyali lény meghajol ennek a csodálatos ember Jézusnak a neve előtt.

Nincs név, ami ilyen hatalmas lenne; nincs név, amihez ilyen hatalmas dicsőség tartozna, mint Jézus nevéhez.

Jézus neve egyre csak növekedett a földön, attól a naptól fogva, hogy ott feküdt a jászolban, és Mária, ahogy Őt nézte, visszaemlékezett az angyal szavaira: „...és nevezd annak nevét Jézusnak, mert Ő szabadítja meg az Ő népét annak bűneiből.

A jászolról szóló próféciától a kereszt tragédiáján át végigszáguldván az elmúlt korokon ez a név egyre csak növekedett egészen a mai napig. A zsidók és az egész világ pogányai kénytelenek elismerni ezt a nevet.

A keresztény országokban senki sem írhat meg egy hivatalos okiratot anélkül, hogy meg ne emlékezne Jézus nevére. A dokumentumon fel kell tüntetni, hogy az Úr hányadik évében íródott.

Az Úr úgy intézte, hogy hitétől függetlenül mindenki ismerje el Krisztus születését, minden egyes alkalommal, amikor egy levelet keltez.

Ahol csak ez a név ismertté, elismertté és tiszteltté vált, a lakóhely otthonná válik, az anya rabszolgából az otthon tisztelt királynőjévé lesz, a semmibevett kislánykakat pedig szeretet és tisztelet veszi körül.

Ahol csak tisztelettel illetik ezt a nevet, az oktatási intézmények gomba módra szaporodnak, a találmányok, a tudományos kutatások és a felfedezések támogatókra lelnek.

Ez a név, amit semmibe vettek és megtapostak a kegyelem korszakában, ez a név félelemmel fogja eltölteni a gonosz emberek szívét.

Cselekedj mindent a névben

„És mindent, amit csak cselekesztek szóval vagy tettel, mindent az Úr Jézus nevében cselekedjétek, hálát adván az Istennek és Atyának Óáltala.” (Kol. 3:17)

Az Efézusi levél azt mondja, hogy amikor az Atyát imádjuk, e néven keresztül kell tennünk, itt viszont még azt is mondja, hogy: Mindent, amit csak cselekesztek szóval vagy tettel, mindent e névben cselekedjétek.

Ez véget vet annak a vitának, hogy Jézushoz imádkozzunk-e.

Ez adja meg Jézus helyét; ez emeli fel e nevet mindennapi életünkben.

Mindent, amit csak teszünk szóval vagy tettel, ebben a névben kell tennünk, és csakis ebben a névben.

A II. Thessz. 1:11–12-ben erre kapunk egy újabb utalást: „Mivégből imádkozunk is mindenkor tiérettetek, hogy a mi Istenünk méltónak tartson titeket az elhívásra, és töltsön be titeket a jóban való teljes gyönyörűséggel, és a hitnek hathatós munkálásával, hogy dicsőíttessék meg a mi Urunk Jézus Krisztusnak neve tibennetek, és ti is Őbenne, a mi Istenünknek és az Úr Jézus Krisztusnak kegyelméből.”

Ez az igevers talán még az eddigieknél is világosabban hangsúlyozza a név helyét mindennapi életünkben és szolgálatunkban. E névnek meg kell dicsőülnie az életünkben, és meg kell dicsőülnie a szolgálatunkon keresztül.

Lehetne-e a nevet annál jobban megdicsőíteni, mint ha úgy használjuk, ahogy a korai egyház használta?

„A mi Urunk Jézus Krisztus nevében pedig, rendeljük néktek, atyámfiai, hogy vonjátok el magatokat minden atyafitól, aki rendetlenül él, és nem ama utasítás szerint, amelyet mitőlünk kapott.” (II. Thessz. 3:6)

Itt Pál apostol utasítja az egyházat az Úr Jézus nevében, hogy a hívők vonják el magukat minden olyan testvértől, aki rendetlenül él.

Milyen hatalmas lehetett az a név a korai egyház szemében!

„Annakokáért Őáltala vigyünk dicséretnek áldozatát mindenkor Isten elé, azaz az Ő nevéől vallást tévő ajkaknak gyümölcsét.” (Zsid. 13:15)

Az ő bizonyágtételük a világ előtt e név megvallása volt.

Most már értem, hogy mit jelent az ApCsel. 8-ban, hogy Fülöp Isten országát és Jézus nevét hirdette.

Prédikálták a nevet; hirdették e név erejét, hatalmát és csodáit.

Nagyra értékelték Jézus ígérését, amikor azt mondta: „Mostanáig semmit sem kértetek az én nevemben.”

Elmentek és szenvedtek a névért.

Most már világosabban értem, hogyan érezhették magukat a zsidó papok, amikor megtiltották a tanítványoknak, hogy többé ne prédikáljanak ebben a névben.

Miután letartóztatták a tanítványokat, azt mondták nekik: „Nem megparancsoltuk-e néktek, hogy ne tanítsatok ebben a névben? És ímé betöltöttétek Jeruzsálemet tudományotokkal...”

Ők ismerték, hogy mit ér ez a név, e név erejének a frissességében éltek, és azok a zsidók is tisztában voltak e név erejével.

A Jakab 2:7-ben olvassuk: „Nem ők káromolják-é azt a szép nevet, amelyről neveztetek?”

Jakab „szép névnek” nevezi, az angol fordítás szerint „tiszteletre méltó név”. Tisztelettel, megbecsüléssel és szeretettel tekintettek fel arra a névre, ami igen hatalmas dolgokat cselekedett az egész országban.

„Beteg-é valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak felette, megkenvén őt olajjal az Úrnak nevében.” (Jak. 5:14)

A betegeket ebben a névben kenték meg, hogy meggyógyuljanak.

„Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket...” (I. Pét. 4:14)

Boldogan viselték a gyaláztatást ezért a névért.

Nagyon világosan láthatjuk, hogy Jézus neve vezető helyet foglal el tanításaikban; amikor pedig egy pogány faluba vagy városba mentek, ezt a nevet prédikálták az embereknek, ahogy Fülöp is azt prédikálta, amikor lement Samáriába.

Elmondták az embereknek, hogy Jézus nevében van az az erő, ami meggyógyítja a betegeket, kiűzi a démonokat, hatalmas dolgokat és csodákat tesz — hogy az Ő Istenük képviselteti magát ebben a névben.

„Írok néktek gyermekek, mert a ti bűneitek megbocsáttattak az Ő nevéért.” (I. Ján. 2:12)

Itt egy másik értelemben használatos a név, viszont igen hatalmas üzenetet közöl velünk. A bűnök az Ő nevéért — az Ő neve miatt — bocsáttatnak meg.

„Ez pedig az Ő parancsolata, hogy higgyünk az Ő Fiának, a Jézus Krisztusnak nevében és szeressük egymást...” (I. Ján. 3:23)

Az a parancsolat, hogy higgyünk a névben, az eredeti görög szövegben így áll szó szerint: „higgyük a nevet”.

Akkor nekünk hinnünk kell ezt a nevet — hinnünk kell mindazt, amit képvisel — hinnünk kell mindazt, amit ez a név jelent az Atya szívének. Nekünk hinnünk kell ezt a nevet!

Kedves olvasó, most tedd fel magadnak őszintén a kérdést: „Én hiszem a Jézus nevét? Mit jelent ez a név az én életemben?”

„Ezeket írtam néktek, akik hisztek az Isten Fiának nevében, hogy tudjátok meg, hogy örök életetek van, és hogy higgyetek az Isten Fiának nevében.” (I. Ján. 5:13)

Hiszünk a névben, hogy üdvözlünk; hiszünk a névben, hogy legyen erőnk a szolgálatra.

Nekünk hívőknek Krisztusban elfoglalt helyünk miatt törvényes jogunk van arra, hogy Jézus nevében imádkozzunk, és magunkhoz vehetjük e névből mindazt a végtelen szeretetet, gazdagságot, kegyelmet, üdvösséget és szabadulást, ami már hozzánk tartozik.

Látjuk az apostoli levelek tanításaiból, hogy mi volt Jézus szándéka, amikor azt a hatalmas ígéretet tette nevének használatáról.

Jézus neve lett a középpont, mindent e név köré építettek missziós tevékenységük során.

Ebben a névben éltek, cselekedtek és dicsérték Istent.

Ez a név jelentette a táplálékot és az öltözetet. Ez a név jelentette a megszabadulást ellenségeik kezéből. Ez a név jelentette az erőt a démonok és a betegségek felett. Ez a név jelentette Isten imádatát és dicséretét, és e néven keresztül járultak Isten elé.

Jézus Krisztus egyházának láthatatlan ereje és csodatévő hatalma ma is ebben a hatalmas névben található.

## 11. fejezet

### A név a mindennapi konfliktusokban

Ebben a névben található a kereszténység lényege. Ez különbözteti meg minden más vallástól.

Ez az a név, aminek leírására nem találunk jelzőket.

Mialatt itt volt a földön testben, Jézus mindenható Isten volt. Isten mindig meghallgatta az imáit és megengedte, hogy használja az Ő mindenható erejét, az Ő tetszése szerint.

Mielőtt elment, megígérte, hogy az embereknek ugyanúgy joguk lesz majd itt a földön használni a mindenható Isten erejét.

Azt mondta a tanítványoknak, hogy ne menjenek el addig Jeruzsálemből, amíg nem ruháztatnak fel mennyei erővel. A Szent Szellem fog majd beléjük költözni, és képessé teszi őket arra, hogy használják az Ő nevét Isten akarata szerint, úgy, mintha Krisztus jött volna vissza ismét testben, használva ezt az isteni erőt, de most már kiterjedtebben, mivel olyan sokan fogják majd használni.

Miután betöltek a Szellemmel, ebben a névben prédikáltak félelmetes erővel.

A betegek meggyógyultak, a démonok kiűzettek, a halottak pedig feltámadtak; ebben a névben hatástalan volt a kígyócsípés, ami oda vezetett, hogy egy egész sziget lakossága elfogadta Jézus Krisztust megváltójának.

Ebben a névben jött a nyelvek ajándéka, ami lehetővé tette a Pünkösöd napján összegyűlt mindenféle nemzetből való embereknek, hogy meghallják a bűnök eltörlésének örömhírét.



Ránk hagyta az Ő nevét

Mindez Jézus azon szavai által teljesezett be, amelyeket mennybemenetele előtt mondott.

„Az én nevemben ördögökét űznek; új nyelveken szólnak; kígyókat vesznek föl; és ha valami halálost isznak meg nem árt nekik: betegekre vetik kezeiket, és meggyógyulnak.”

Ez az erő nem a Szent Szellemben volt, hanem abban, hogy a Szellem képessé tette a tanítványokat Isten Fia, az Úr Jézus Krisztus nevének használatára.

Minden erő annak a feltámadott ember Jézus Krisztusnak a nevében van, aki ott ül az Atya jobbán a mennyekben. Az erő nem a böjtölésben vagy a megszentelődésben van, sem pedig a hosszú imákban, hanem Isten Fiának, a názáreti Jézusnak egyszerű nevében.

Az emberek keresik ezt az erőt — Pünkösöd erejének hívják — mindenütt keresik, csak ott nem, ahol van. Ez az erő a névben van — keresd ott az erőt.

Ha megtanulod használni a nevet az Ige szerint, a Szellem erejében, megtalálod azt a titkot, ami az apostolokon keresztül megrázta a világot.

Hogyan kell használni az Ő nevét?

Az Ige hívőjének kell lenned, Isten gyermekének kell lenned, engedelmes kell hogy légy az Igének.

Istenhez, az Atyához kell járulnod Krisztuson keresztül. Ne Jézushoz imádkozz. Ne a Szent Szellemhez imádkozz; sohase mondd, hogy Jézus miatt kérsz valamit — hanem mindig az Ő nevében imádkozz.

Legyél határozott; ne sértsd meg azzal az Atyát, hogy csak össze-vissza beszélsz, hanem kérd azt, amit akarsz.

Fiúként járulj az Atya elé — ne úgy, mintha valami cseléd vagy rabszolga lennél; te az Ő saját gyermeke vagy, Ő pedig a te szerető Atyád. Ő szeret téged, te szereted Őt, ezért szabad és boldog vagy az Ő jelenlétében.

Legfőbb vágyad, hogy Ő dicsőséget vegyen magának, ezért beszélj Vele őszintén, nyisd meg a szívedet, fedd fel előtte vágyaidat, és világosan fogalmazd meg a kéréseidet. Hadd lássa, hogy ez az Ő dicsőségére és mások javára szolgál.

Adj formát az egésznek azzal, hogy jogos kérésedet az Ő Fiának nevében teszed meg, aki ott ül az Ő jobbán, emlékeztessd Őt az ígéretére: „Akármit kértek az Atyától az én nevemben, Ő megadja nektek.”

Az isteni ügyvéd

Most már egyenes az út kérésed előtt. Az Úr Jézus vette át kérésed ügyintézését.

Te az Ő nevében kértél, ezzel Krisztust tetted meg személyes ügyvédeddé, most már Hozzá tartozik az ügyed.

Alázatos és egyszerű imád, amit ily módon az Ige alapján intéztél Hozzá, az Isten jobbán ülő Krisztus imájává lesz; te átadtad ügyedet a hatalmas ügyvédnek, aki átvette ügyed intézését.

Ez jól mutatja, hogy mekkora hatalmunk van odafent és idelent.

Ezután már semmitől ne félj. Szállj szembe a hegyel ebben a mindenható névben; a hegynek el kell mozdulnia.

Bűn, betegség, körülmények, sátán — mindezeknek hódolniuk kell e névre.

Használd ezt a nevet, bár reszketsz, amikor ezt teszed, ez azonban nem te vagy, hanem az erő, ami e név mögött áll. Nem kell érezned e név erejét — elég, ha tudod ezt — és mindennek meg kell futamodnia erre a mindenk felett diadalmas névre.

„Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben; kérjétek és megkapjátok, hogy a ti örömeitek teljes legyen.”

Az ima egyszerűsége

Ez az Evangélium egyik legdöbbenetesebb kijelentése: „Akármit kértek az Atyától az én nevemben, én megcselekszem azt.”

Figyeljük meg, hogy mit mond Jézus: „ti kértek — én pedig megcselekszem azt.”

Milyen csodálatos is ez — imánk leegyszerűsödik.

— Ti kértek — mondja Jézus —, én pedig megcselekszem azt.

Jézus azt mondja, hogy minden hatalom neki adatott mennyen és földön.

Jézus ereje korlátlan, és most kihívást intéz hozzánk, hogy korlátlanul kérjünk.

Ő hatalmas arra, hogy bármit megtegyen, amire megkérjük.

Az Ő hatalma elégséges ahhoz, hogy bármit is kérsz, megnyerd.

A még üdvösséget nem nyert barátoddal kapcsolatban azt mondja: Te kérd az üdvösségét, én megcselekszem azt.

Lehet, hogy a te gyülekezeted hideg és a pásztorod úgy be van bugyolálva a hagyományok halotti leplének kötelékeibe, mint Lázár, de te ettől függetlenül kérsz, és Jézus azt mondja: Én megcselekszem azt.

Ő fel fogja melegíteni az egyház fagyott hangulatát.

Te ébredésért imádkozol, és Jézus meg fogja cselekedni. Jézus az Atya jobbján ül, és akármit kérsz az Atyától az Ő mindenható nevében, azt mondja: Én megcselekszem azt.

Ha valaki a szeretteid közül megbetegszik, kérd a gyógyulását, és amilyen biztos az, hogy Isten ott ül a trónján, olyan biztos, hogy Ő meg fogja tenni.

Amikor segítséget kérsz az Úrtól, mert anyagiakra van szükséged egy terved végrehajtásához, a te dolgod csak annyi hogy kérsz, az Ő dolga pedig hogy mindezt elintézzé.

Mind emögött Krisztusnak ezek a szavai állnak: „Én megcselekszem azt.”

Semmi sem indokolja, hogy gyengék legyünk, semmi sem indokolja, hogy betegek legyünk.

Semmi sem indokolja, hogy egy gyülekezet vagy egy szolgálat gyümölcstelen legyen.

Semmi sem indokolja, hogy életünk erőtlen legyen.

Odaszánod életedet az imakérések szolgálatának — bátran segítségül hívod az élő és uralkodó Krisztus mindenhatóságát, neki pedig gondja lesz rá, hogy a szerződésben Őrá eső dolgokat végrehajtsa.

Te az Ő társa vagy most; erre a kapcsolatra nem lehet azt mondani, hogy „korlátozott”, mert az Ő közössége nincs korlátok közé szorítva. Ő képes megadni szükségéidet; Ő képes anyagilag támogatni bármely vállalkozást.

A nagy és hatalmas Krisztus azt akarja, hogy kérj, azért hogy Ő adhasson.

A gyengeség most már bűncselekménynek számít, a szegénység szelleme bűn, neked mindössze annyit kell csak tenned, hogy megkéred Őt, és Ő meg fogja cselekedni.

Hogyan imádkozzunk?

Jézus megmondja nekünk, hogyan imádkozzunk. „Ti azért így imádkoztatok: Mi Atyánk.”

Nem Jézushoz kell imádkoznunk.

Ez nem zárja ki azt az örömteli kiváltságot, hogy közösségben és bensőséges kapcsolatban legyünk Vele, sem azt, hogy dicsérjük és imádjuk Őt, de amikor egy konkrét kérésünk van, imánkat az Atyához intézzük, Jézus nevében.

Ne „Jézusért” kérd, mert ez azt jelentené, hogy Jézus érdekében kéred, nem pedig annak érdekében, akinek szüksége van rá.

Az imát egyszerűen a mi Atyánkhoz kell intéznünk, Jézus nevében; ez garantálja az Atya választ, Jézus támogatását és közbenjárását.

Tudom, hogy nagyon elterjedt az a szokás, miszerint Jézushoz imádkozunk, de ha az igazságot akarjuk és úgy szeretnénk imádkozni, hogy biztosak legyünk abban, hogy imáinkra választ is kapunk, akkor engedelmeskednünk kell az Írásnak, és úgy kell imádkoznunk, ahogy az Ige tanít minket.

Értenünk kell, hogy Jézus neve vette át Jézus helyét. Ami a vessző volt Mózes kezében, ugyanazt jelenti Jézus neve még Isten leggyengébb gyermekének kezében is.

Nem Mózes volt hatalmas, hanem az a vessző. Nem a hívő hatalmas, hanem Jézus neve.

Ígéletünk van arra, hogy minden hívő használhatja ezt a nevet, és minden hívőnek megvan az a joga, hogy betegekre tegye a kezét ebben a névben.

A hívőnek joga van arra, hogy használja a nevet az élet minden olyan helyzetében, amikor az Atya jelenlétére és segítségére van szükség.

Tény, hogy Jézus neve minden hívőnek a kezében ugyanaz kellene hogy legyen, mintha maga Jézus lenne jelen és Ő cselekedne.

Jézus adta meg nekünk azt a törvényes jogot, hogy használjuk az Ő nevét.

Jézus adta meg nekünk a meghatalmazást, a meghatalmazás pedig a jog és az üzlet világában azonos annak a személynek a jelenlétével, aki adta azt.

Pontosan úgy van, ahogy Jézus mondta: Amikor ti az én nevében imádkoztok, ezzel lehetőséget adtok nekem, hogy elkezdjek munkálkodni, és ily módon megdicsőíthessem az én Atyámat.

Ha nem imádkoztok az én nevében, akkor nem adtok nekem lehetőséget arra, hogy megmutassam az én erőmet.

Ily módon, mind az Atya, mind a Fiú számára igen fontosak a kéréseink.

Te az Atyához imádkozol az Ő Fiának nevében.

## 12. fejezet

### Az érzéki tudásból és a kijelentésből származó hit közötti különbség

Az érzéki tudásból származó hit fizikai bizonyítékokon alapszik.

Ilyenkor az emberek abban hisznek, amit látnak, hallanak, vagy érzékelnek.

„Tudjuk, hogy bennünk van a Szent Szellem, mert voltak olyan fizikai bizonyítékaink, amik ezt bizonyítják.”

Rengeteg ember okoskodott így, és sajnálatos módon becsapták saját magukat. Ha Isten Igéjébe vetették volna bizalmukat, mit sem törődve a fizikai érzékszervek diktálta bizonyítékokkal, életük teljesen másként alakult volna.

Mások miután anyagiakért imádkoztak, nem hittek addig az Igének, amíg nem látták a bizonyítékokat. Ahogy egyikük mondta: „Amikor meglátom a pénzt, akkor fogom elhinni az Igét.”

Világos előttünk, hogy ez egyáltalán nem hit, mert amit látunk, azt már nem kell hinnünk.

A hit ad kézzelfogható alapot azoknak a dolgoknak, amiket nem látunk, nem érzékelünk vagy nem hallunk.

Van, aki ezt mondja: „Tudom, hogy meggyógyultam, mert elmúlt a fájdalom.”

Nem pedig azt: „Tudom, hogy meggyógyultam, mert az Ige azt mondja: az Ő sebeivel meggyógyultam.”

Az Ő hite nem abban volt, amit Isten mondott, hanem abban, amit érzett, látott vagy hallott.

Ezek az emberek az Igét a második helyre teszik az életükben.

A testüket — érzékszerveik otthonát — teszik az első helyre.

Az egyik azt mondja: „Tudom, hogy van üdvösségem, mert megtértem a bűneimből. Felhagytam minden rossz szokásommal.”

Azok a dolgok, amikre ő az üdvösségét alapozta, mind a saját cselekedetei voltak. Üdvösségének nincs semmilyen igei bizonyítéka. Fizikai bizonyítékokra hagyatkozott, és nem Isten Igéjét vette alapul.

Egy idő után majd felfedezi, hogy az érzeink által nyert bizonyítékok nem képesek kielégíteni szellemünk vágyakozását.

Az érzéki tudásra alapozott filozófia irányítja ma az egyházat, ez azonban nem képes választ adni az ember szellemének kétségbeesett kiáltására.

Az emberi szellem úgy keresi Istent, mint ahogy a virág keresi a napot.

Ha arra alapozzuk a hitünket, amit tettünk, és ha jobban bízunk a tapasztalatokban, mint az Igében, ez végül a kételkedésbe és a sötétségbe visz minket.

Ha az érveléseink szerint cselekszünk, nem pedig az Ige alapján, az azt jelenti, hogy az emberben bízunk, és nem Isten Igéjében.

„Átkozott az a férfi, aki emberben bízik és testbe helyezi erejét...” (Jer. 17:5)

Igen veszélyes az, amikor más valaki hitében bízunk. Nekünk magunknak kellene bízunk Isten Igéjében.

A legtöbb ember, aki nem járatos Isten Igéjében olyan valakit keres, aki elimádkozná érte a hit imáját. A hit imája időlegesen segíthet, a vége azonban úgy is az lesz, hogy a hitetlenség hatástalanítani fogja az imákat.

Győztes akkor leszel, ha van saját hited, ha hiszel a saját hitedben, ha saját magad hiszel Isten Igéjében. Nem beszélni kell a hitről vagy a hit szükségességéről, hanem fenntartás nélkül bízni az élő Igében.

A hitért való ima nem más, mint a hitetlenség imája. Következésképpen az ilyen imára nem jöhet válasz. Amikor hitért imádkozunk, egyszerűen csak bizonyosságot teszünk hitetlenségünkről. Olyasvalamit próbálunk megszerezni, amit egyedül csak az Ige tud megadni.

Tudjuk, hogy az Igében való egyszerű bizalom sohasem ésszerű az olyan embernek, aki az érzékek birodalmában él, mert ő csak azt hiszi el, amit lát, hall, vagy amit az értelmével fel tud fogni.

A hit adja meg a valóságát azoknak a dolgoknak, amelyeket az érzéki tudás nem képes felfogni vagy megérteni.

Ez emeli fel az embert az érzékek birodalmából az újjáteremtett emberi szellem birodalmába.

Az emberek mindig korlátot szabnak a hitnek, ahogy ezt látjuk Márta és Tamás esetében is. Márta azt mondta: „Uram, immár szaga van [ti. Lázár testének], hiszen negyednapos.”

Tamás azt mondta: „Ha nem láthatom az Ő kezein a szegek helyeit, és be nem bocsátom ujjaimat a szegek helyébe, és az én kezemet be nem bocsátom az Ő oldalába, semmiképpen el nem hiszem.”

Az ilyen fajta hitet ajánlják nekünk a mi modern vallási vezetőink, viszont ez nem az a hit, amiről Jézus és az Újszövetség írói beszélnek.

Minket úgy tanítottak, hogy az emberi szakképzettségben higgyünk. Nagyobb a bizodalunk egy sebészben, mint az Igében, és nagyon ritkán látjuk az élő Igében való hit valóságos megnyilvánulásait, mert az emberi szakképzettség és amit úgy hívunk hogy tudomány, átvette az Ige helyét az emberek szívében. Hitük az emberben van, és az embert tisztelik ajkaikkal.

Megvallásaik nem arról szólnak, hogy Isten Igéje igaz, hanem arról, hogy az ember és az ő szavai igazak. Azt látjuk, hogy szájjukkal Istent tisztelik, de szívükben az emberi erőfeszítésben bízunk.

Az elme szintjén való elfogadás

Az ilyen emberek elfogadják azt a tényt, hogy Isten egész biztosan megsegít minket a bajban, de amikor arra kerül a sor, mégis a világhoz fordulnak segítségért, ez pedig igen veszélyes lehet.

Az Igének az elme szintjén való elfogadása a hitélet legveszélyesebb ellensége. Az ilyen vallásosnak tűnik és hangzik. Az ilyen ember még azt is kijelenti: „Én hiszek abban, hogy a Biblia minden szavát Isten sugalmazta. Én azért küzdök, hogy nekem is meglegyen az a hit, ami egykor a szenteknek volt.” Ennek ellenére nem mernek az Ige alapján cselekedni, nem helyezik az Igét az első helyre, csupán beszélnek az Ige hitelességéről.

Igen nagy veszélyben van az, aki az Igével csak az elme szintjén ért egyet. Olyan helyen van, ahol Isten nem tudja elérni őt; a sátán azonban be tud lépni belső világába. Ily módon elveszíti jogait és kiváltságait Krisztusban.

Cselekedet az Ige alapján

A legnagyobb csata, amit Isten bármely gyermeke valaha is meg fog vívni, a hit csatája.

Gyakran elgondolkozunk azon, hogy miért is olyan nehéz a hitünket Istenbe vetni.

Ennek az az oka, hogy a körülöttünk lévő légkörben jelen van az ellenség, és erővel az igazság ellen munkálkodik. Mi az ő megtévesztéssel teljes világában élünk, és az általános hitetlenség körülöttünk annyira körmönfont, hogy szinte alig vagyunk tudatában ennek, ezért nem állunk ellen — és így csak kevesen tudnak rajta felülkerekedni.

Miközben anyagi helyzetünkkel kapcsolatban Istenbe vetjük hitünket, állandó harcban állunk a bennünket sújtó pénzügyi válságokkal.

Miközben hisszük, hogy győzelmet arattunk a bűn felett Krisztusban való hitünk által, a lelkiismeretünk minden pillanatban tudatos harcot folytat a sötétség szellemi seregeivel.

Mialatt Istenbe vetjük hitünket fizikai gyógyulásunkkal kapcsolatban, meg kell vívunk a harcot az orvostudomány érveléseivel.

Így egyáltalán nem csodálkozunk azon, hogy olyan sokan kudarcot vallanak hitéletük során. Nem szabadna megítélnünk vagy szigorúan megbírálnunk azokat, akik elbuknak.

A hit főnév és a hinni ige

A hit főnév és a hinni ige — segíthet az Úrban való hitben, ha megvizsgáljuk ezt a két szót.

A hinni ige, cselekedetet kifejező szó. Azt jelenti, hogy elvenni. Hinni a Biblia értelmében annyit jelent, mint elvenni, megragadni.

Jézusban hinni azt jelenti, hogy elfogadjuk Jézust mindannak, amit az Írás kijelent Ö róla.

Hinni Krisztusban, mint Megváltóban, azt jelenti, hogy elfogadjuk Krisztust Megváltónak; hinni Krisztusban, mint gyógyítóban, azt jelenti, hogy elfogadjuk Őt gyógyítónak és elismerjük, hogy Ő a mi személyes gyógyítónk.

Hinni annyit jelent, mint szándékosan cselekedni; amikor hiszek, akkor cselekszem is. Amikor már cselekedtem, eljutottam arra, amit hitnek hívnak.

A hit főnév.

Teszek egy lépést, és miután megtettem ezt a lépést, megérkeztem.

A hit jelenti a megérkezést.

Hinni ezek szerint annyit jelent, mint cselekedni Isten Igéje alapján. A hit cselekedetet jelent. A kételkedés azt jelenti, hogy nem vagyunk hajlandók cselekedni Isten Igéje alapján.

Kétfajta hitetlenség létezik: az egyik az, amikor nem vagyunk hajlandók az általunk ismert Ige alapján cselekedni.

Ezt ellenszegülésnek hívhatjuk. Nem vagyunk hajlandók az általunk megismert igazság alapján cselekedni; megtagadjuk, hogy ismeretünk fényében cselekedjünk.

A másik fajta hitetlenség az Ige ismeretének hiányából származik.

Nincs meg a tudásunk; innen van, hogy nem is tudunk cselekedni.

Nincs meg a megértésünk; ezért félünk cselekedni.

Cselekednénk, de nem tudjuk hogyan cselekedjünk.

Ez utóbbinak orvossága az ismeret; az előbbinek pedig az engedelmisség.

### 13. fejezet

#### A név a keresztségben

Amikor a hívő bekeresztelkedik az Úr Jézus nevébe, Krisztust ölti magára, ahogy Pál mondja nekünk a Galata 3:27-ben: „Mert akik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöztétek fel.”

A keresztség ebben az értelemben teljesen egyenértékű a házassággal.

Amikor a feleség a házasságot köt, felveszi férje nevét, belép férje javaiba, és törvényes jogai lesznek a férje otthonában.

Ugyanígy, amikor a hívő bekeresztelkedik az Úr Jézus nevébe, felveszi az Úr Jézus nevét.

Nemcsak a nevet veszi fel, hanem elveszi törvényes jogait és kiváltságait Krisztusban.

Amikor bekeresztelkedünk az Atya nevébe, ez megadja nekünk a gyermeknek járó helyet, a gyermekséggel járó valamennyi kiváltságot, és a gyermeket megillető minden örökséget és gazdagságot.

Bekeresztelkedtünk a mi Atyánk — az univerzum Istenének — védelmébe, gondoskodásába és közösségébe.

Felvesszük mindazt, amit ez az egyesülés jelent.

Megvan a fiúsági rangunk, megvannak a fiúsági kiváltságaink és a fiúsággal járó felelősségünk.

Ezen keresztség által Jézus társörökösévé váltunk és Isten örököse lettünk.

Az univerzum Istenétől való örökség gazdagságába léptünk be.

Amikor bekeresztelkedtünk a Szent Szellem nevébe, bekereszteltettünk Isten földi képviselőjének nevébe, gazdagságába, erejébe, bölcsességébe és dicsőségébe. Mindabba bekeresztelkedtünk, ami a Szellemnek van.

Részesedünk az Ő kegyelméből, az Ő gyengédségéből, az Ő bölcsességéből, az Ő képességéből, az Ő erejéből, az Ő életéből.

Így, amikor bekeresztelkedünk az Úr Jézus nevébe, mindaz, amit ez a név jelent a mennyben, a miénk lesz; mindaz a hatalmas győzelem, amit Jézus a halálával és feltámadásával szerzett, a miénk.

Mit jelent bekeresztelkedni a névbe?

Vegyük ezt az Igét: „Megkeresztelvén őket az Atyának a nevébe, a Fiúnak a nevébe, és a Szent Szellemnek a nevébe.”

Ez szellemileg csakis ezt jelentheti:

Mi be lettünk keresztelve mindabba, amit ez a név jelent a megváltás tervében, bekereszteltettünk Krisztus bevezetett munkájába.

Krisztus a mi teljességünk

Mi az Ő teljességéből vettünk, és Őbenne vagyunk teljesek.

Mindaz a kegyelem, ami megnyilvánult Krisztusban, körbevesz és beborít minket — ebben a kegyelemben állunk.

Jézus életének és személyiségének minden tökéletessége és szépsége a miénk.

Pál azt mondja: „Ti Őbenne vagytok teljesekek.” (ang. ford. — Kol. 2:10)

Pál ezalatt azt érti, hogy Krisztus egész teljessége és tökéletessége, teljes mértékben nekünk tulajdonított.

Pál azt mondta: „Akik Krisztusba keresztelkedtetek meg, a Krisztust öltöztétek fel.”

Gondoljuk csak meg, milyen hatalmas felelősséggel jár ez! Gondoljuk csak meg, hogy milyen dicsőséges dolog ez. Gondoljuk csak meg, milyen hatalmas áldások származhatnak ebből.

A Krisztus nevében való keresztség és Krisztus felöltözése, Krisztus nevének a viselete — a legnagyobb tisztesség, amit a menny megadhat egy emberi lénynek.

Milyen hatalmas dolgokat lehetne megcselekednünk a szent gyermek, Jézus által.

Az Úr felemel minket — az Úr képessé tesz minket — az Ő kegyelme által, hogy belépünk az örökségünkbe és vállaljuk kötelezettségeinket az Ő csodálatos családjában.

Minden győzelme és minden diadala, amit helyettesítői munkája aratott, az egyház javára történt.

A mi örökségünk

Mindaz, amit ez a név képvisel, mindazt képviseli a hívő az Atya előtt.

Te be vagy keresztelve abba a törvényes jogba, hogy használd a nevet.

Te be vagy keresztelve ennek a névnek a törvényes kiváltságába.

Te be vagy keresztelve a fiúsággal járó minden kötelezettségbe, e hatalmas névnek felséges előjogaival együtt.

Isten segítsen nekünk a Szellem ereje által, hogy be tudjunk lépni a benne való örökségünk gazdagságába.

Amikor Ő azt mondta: Minden hatalom nekem adatott mennyen és földön, én elküldtelek titeket, mint hírnököket. — ekkor az a hatalom, ami az övé volt, a miénk lett; mi lettünk az Ő képviselői.

Az Ő igazsága a miénk, az Ő szeretete a miénk; mindaz a kegyelem, ami az Ő csodálatos életét ékesítette — a miénk.

Mikor a keresztségben felöltözzük a Krisztust, az Ő kegyelme által minden kegyelmet élvezhetünk immár.

Mindez a gazdagság, mindez a kegyelem a miénk — a hívőké.

Semmi különleges cselekedet nem szükséges Isten részéről, semmi különleges cselekedet vagy előkészület nem szükséges a mi részünkről: hit által fogadjuk el Krisztust Megváltónknak és Urunknak, és amikor ezt megtesszük, mindaz a gazdagság és mindaz a kincs, ami Krisztus Jézusban van, automatikusan a miénk lesz.

Mi felöltve Isten Fiának jogait, kiváltságait és erejét — állunk meg.



## Hármas jelentés

Róma 6:4 Eltemetettünk azért Ővele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk.”

A keresztségnek hármass jelentősége van.

Először: a múlt halálát és eltemetését jelenti.

Másodszor: feltámadás egy új közösségbe.

Harmadszor: egyesülés azzal, akinek a nevébe bekereszteltettünk.

Mi bekereszteltettünk az Atya nevébe.

Ez fiúságot jelent számunkra, az ezzel járó minden kiváltsággal, ami az Atya Istennel való közösségünkéből fakad.

Ez azt jelenti, hogy meghaltunk minden ezt megelőző kapcsolatunknak — mostantól fogva Őrá bízunk az életünket. A Szent Szellemben való keresztség azt jelenti, hogy meghaltam a múltamnak — megszűntek régi kapcsolataim — feltámadtam Őbenne, hogy közösségben éljek és járjak Ővele.

Az Ő bölcsessége átveszi a helyét az én tudatlanságomnak; az Ő ereje átveszi a helyét az én gyengeségeimnek; az Ő teljessége átveszi a helyét az én kudarcaimnak.

Más szavakkal, én annyira azonos, olyan teljesen egy vagyok Ővele, hogy már nem is én élek, hanem Ő az, aki éli az Ő életét énbennem.

Még e két keresztségnél is gazdagabb és teljesebb azonban az Úr Jézus Krisztus nevében való keresztség. Ez magába foglalja mindezeket, és még többet is.

Amikor bekeresztelkedem Krisztusba, Krisztust öltözöm fel.

Mind a világ, mind a menny előtt törvényesen keresztény, azaz krisztusi ember vagyok.

A keresztség ebben az értelmében azonos a házassággal.

Amikor a feleség házasságra lép, felveszi a férje nevét és belép férje javaiba, törvényes jogai vannak férje házában.

Amikor a hívő bekeresztelkedik Krisztus nevébe, mindazt magára ölti, ami Krisztusban van.

Nem csak a nevet veszi fel, hanem átveszi Krisztusban való törvényes jogait és kiváltságait.

Amikor a feleség beházasodik férje nevébe, beházasodik férje vagyonába, rangjába és hírnevébe; azonossá válik férjével mindabban, ami a férj valaha is volt, vagy valaha is lesz.

Így amikor mi bekeresztelkedünk az Úr Jézus nevébe, bekeresztelkedünk mindabba, amit ez a név jelent — e név teljes gazdagságába, teljes tisztességébe, teljes erejébe, egész múlt-, jelen- és jövőbeli dicsőségébe.

Mindaz, amit a név jelent a mennyben, a miénk; minden hatalmas győzelem, amit Ő aratott halála, szenvedése, pokolbeli diadala és feltámadása során, a miénk.

Minden, minden a miénk

Nincs olyan győzelme, nincs olyan diadala, amit helyettesítői munkája során aratott, amit ne azok számára nyert volna, akik egyesültek Ővele a keresztségben.

Mindaz, amit ez a név képvisel az Atya előtt, a hívőhöz tartozik.

Mi bekereszteltettünk abba a törvényes jogba, hogy használjuk e nevet, valamint ennek a névnek törvényes kiváltságaiba, a fiúsággal járó minden felelősségbe, ennek a hatalmas névnek felséges előjogaiba.

Amikor Ő azt mondta: „Nékem adatott minden hatalom a mennyen és a földön” , és „én elküldelek titeket, mint hírnököket” , akkor az a hatalom, ami az Ővé volt, a miénk lett — mi az Ő képviselőiként megyünk ki e világba, hogy hordozzuk az Ő nevét.

Nem is annyira mi hordozzuk a nevet, valójában a név hordoz és segít minket.

Mi be vagyunk keresztelve az Ő megigazultságába, az Ő feltámadásába, erejébe és dicsőségébe.

Az Ő megigazultsága a miénk; az Ő kegyelme a miénk; az Ő szeretete a miénk; az Ő ereje a miénk; igen, Ő maga is a miénk.

Milyen gazdagok is vagyunk!

Ennek a névnek a használata nem kíván semmiféle különleges hitet, mert ez a név a miénk.

Hívőként, minden gazdagság és kegyelem a miénk. Isten részéről nincs szükség semmiféle különleges cselekedetre, részünkről sincs szükség semmiféle különleges előkészületre, amikor valami baj felmerül. Az a név már a miénk, törvényesen kaptuk meg, hogy használjuk Isten ellenségeinek seregei ellen. Mi pedig megállunk felöltve magunkra Isten fiainak jogait, kiváltságait és minden erejét.

Nem kell használnunk semmiféle különleges hitet — egyszerűen csak használnunk kell a nevet.

A szív alig képes felfogni ezt. Amikor belekereszteltedtünk ebbe a névbe, Jézus Krisztus egész teljességébe és tökéletességébe kereszteltedtünk bele.

Az Ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is kegyelemért.

## 14. fejezet

### A Krisztussal való azonosítás

A mi Krisztussal való azonosításunk dicsőséges ténye egyike a leggazdagabb mozzanatoknak a megváltás egész tervében.

Isten szemében mi Krisztussal együtt keresztre feszítettünk — Vele együtt odaszegeztünk a keresztfára.

Ahogy Ő ott függött a kereszten mezítelenül, szégyenteljesen és megalázva, mi is ott függünk Vele együtt meztelenül, mert Ő a mi helyünket vette át a kereszten.

Ahogy Ő meghalt, úgy mi is meghaltunk Krisztussal együtt.

Ahogy Ő meghalt a bűnnek, úgy mi is meghaltunk a bűnnek.

Ahogy Ő meghalt a sátán uralmának, úgy mi is meghaltunk annak.

Ahogy Ő meghalt a betegségnek, úgy mi is meghaltunk annak.

Vele együtt temettünk el, majd Ő elment értünk a szenvedés helyére a pokolba, és megfizette értünk az árat, Ő fizette meg a mi bűneinkért és a sátánnal való egyesülésünkért járó büntetést.

Ahogy Ő lerázta magáról a bűn és a sötétség erőit, az ember betegségét és gyengeségét, úgy szabadultunk meg mi is ezektől Őbenne; mindezeket a pokolban hagytuk.

Mi Krisztussal együtt feltámadtunk.

Miután kielégítette az igazságosság követelményeit és a sötétség régióiban megmérkőzött a mi nagy ellenségünkkel — a sátánnal — és az Ő seregével és diadalt aratott felettük, feltámadt az Atya dicsősége által.

Éltre kelt szellemben, és megigazított szellemben.

Majd feltámadt; és mi is feltámadtunk Ővele.

Ő feltámasztatott, mert Isten megigazította Őt, így a halál és a pokol többé nem tarthatta fogságban Őt.

Amikor Ő megigazított, mi is megigazultunk Őbenne.

Amikor Ő meggyógyult a halálból, mi is meggyógyultunk Őbenne.

Amikor Ő legyőzte a betegséget és a gyengeséget, mi is hasonlóképpen legyőztük azt Őbenne.

Mindazok számára, akik Krisztusban vannak — a betegség legyőzött ellenség.

Mi Krisztussal együtt ülünk az Atya jobbján a világegyetem legmagasabb hatalmi helyén.

Azonosulva Vele az Ő szenvedéseiben és szégyenében, valamint dicsőségében is.

Az azonosítás törvénye

Ő legyőzte a halált, a poklot és a sirt.

Győztesként támadt fel, legyőzve a mi ellenségeinket. Mi azonosítottunk Ővele abban a győzelemben.

Meghaltunk Ővele, szenvedtünk Ővele, és amikor lerázta magáról a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, legyőzte a sátánt, megbénította halált osztó erejét, mi győzelmében azonosítottunk Ővele.

Amikor feltámadt a halottak közül és ott állt győzedelmesen a halál, a pokol, a sátán, a betegség és a sír felett, mi is ott állunk vele együtt.

Most nekünk adja az Ő nevét, amit akkor adományoztak neki, amikor végrehajtotta ezt a hatalmas művet, aminek során betöltötte az igazságosság követelményeit. Legyőzte a sátánt és választ adott az emberiség szükségleteire.

Odaadja nekünk azt a nevet, ami minden név felett való, azt a nevet, amire minden térd meghajol, és amit minden nyelvnek meg kell vallania mindhárom világban.

Az Ő nagy kegyelméből megadta nekünk, hogy használjuk e nevet, törvényes jogot adott nekünk nevének használatához.

A mi képviselőnként halt meg, mi pedig mint az Ő képviselői élünk most itt.

Ez a név képvisel mindent: ami Ő volt és van; mindazt, amit Ő valaha is tett, vagy tenni fog.

Amikor teljesen megértjük ezt, bejutunk az ebben való hit birodalmába és értelmes módon használjuk ezt a nevet, akkor mindazt, amit e név a mennyben jelent, nekünk is jelenti majd.

Ő semmiféle korlátot nem szabott e név használatával kapcsolatban.

Most már csak az a kérdés: Megértem-e, hogy Istennek mi volt a célja azzal, hogy nekem adta e név használatának jogát ?

Nem szabad úgy használnunk e nevet, mint ahogy a pogányok használják bálványaikat, hanem gyakorlatias módon kell használnunk, úgy, hogy tisztában vagyunk azzal, felhatalmazásunk van erre.

Úgy használjuk ezt a nevet, mint az Ő képviselői.

Amikor a betegek és lesújtottak hozzánk jönnek segítségért, a gyógyító erő — amely Krisztusban és az Ő befejezett munkájában van — a betegek rendelkezésére áll ebben a névben.

Ily módon, a gyógyulás már nem Krisztuson keresztül történik, hanem e név lesz maga Krisztus, a gyógyító.

Egy élő tény

Amikor Jézust keresztre feszítették, Ő átvette az én helyemet mint bűnösét.

Ő vitte fel az én bűneimet testében a fára; Ő viselte az én szégyenemet, ami a sátánnal való egyesülésből származott; Ő viselte azokat a betegségeket, amiket a sátán helyezett rám; Ő viselte el a nekem járó ítéletet az Isten ellenségeivel való egyesülésem miatt.

Amikor Ő meghalt, mindezeket elhordozta a feledés földjére és feltámadt, mert mindezeket félre tette az útból.

Nemcsak a bűnömet, a szégyenemet és a betegségeimet semmisítette meg, hanem engem is, az én régi bűnös éneket is megsemmisítette.

Megsemmisítette az én bűnös természetemet.

Megsemmisítette az én gyengeségeimet, bűneimmel, betegségeimmel és bajaimmal együtt, most pedig Vele együtt állok, Őbenne vagyok, és éppúgy megszabadultam ezektől, mint ahogy Ő megszabadult ezektől, amikor feltámadt.

Egy új teremtés

Az Ő megigazultsága az én megigazultságom; az Ő igazsága az én igazságom; az Ő egészsége az én egészségem; az Ő szabadsága a sátán uralmától az én szabadságom; az Ő megszabadulása a kárhozattól az én megszabadulásom a kárhozattól, az Ő megszabadulása a gyengeségektől az én megszabadulásom a gyengeségektől; mert Őbenne én mindazt élvezem, amit Ő tett, és mindazt, ami Ő jelenleg is.

Mindazt, amit Ő tett, értem tette.

Szeretném újból kijelenteni:

Jézus az én helyettesítőm

Ha Ő viselte az én bűneimet, akkor nekem már nem kell viselnem azokat; ha Ő viselte az én bűnös természetemet, akkor nekem már nem kell viselnem, ha Ő elhordozta az én gyengeségeimet, akkor nekem már nem kell. Ha én mégis hordozom ezeket, akkor Ő hiába halt meg.

Így amikor elfogadom Őt Megváltómnak, megvallom Őt Uramnak és bekereszteltem az Ő nevébe, én az Ő Atya előtt elfoglalt helyébe kereszteltem be.

Én bekereszteltem az Ő igazságába, amit Ő szerzett meg; belekereszteltem az Ő megigazultságába; belekereszteltem az Ő testi, lelki és szellemi egészségébe; belekereszteltem az Ő sátán feletti győzelmébe; és bele lettem keresztelve mindabba, amit Ő jelent az Atyának, mert Ő az én képviselőként halt meg; most pedig ott fent uralkodik, mint az én képviselőm.

Miként Ő az én képviselőm ott fent, én vagyok az Ő képviselője itt lent a földön.

Ő megsemmisítette mindazt, ami én voltam és ami az enyém volt és minden bűnt énbennem, és mindazt odaadta nekem, ami az Övé volt; mindazt, amit Ő tett és mindazt ami Ő volt, azért, hogy „amint Ő van, úgy legyek én is e világban.”

Vége a harcnak

Részemről nincs szükség hitre ahhoz, hogy élvezzem ezt, mert Ő nekem adta, ez már az enyém, és ami az enyém, ahhoz nem kell hit, hogy elnyerjem, mert már megkaptam; már a birtokomban van.

Nem kell mást tennem, mint hogy dicsérem Őt ezért, és amikor dicsérem Őt és hálát adok Neki, a dolgok elkezdnek megvalósulni az életemben.

Így én most Isten és az angyalok előtt állok — igen persze a sátán előtt is — Krisztusban felöltözve, Krisztusban elrejtve, Krisztusban befedve.

Gondoljuk csak meg, hogy mit jelent ez! Az Ő neve a győztes neve, én pedig bele vagyok keresztelve ebbe a névbe, és viselem ezt a nevet; a győztes nevét viselem.

„Mert akik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöztetek fel.”

Én felöltöztem Krisztust, maga Krisztus sátorozik felettem.

„Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.”

„Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az.”

Akkor én egy új teremtés vagyok, és ez az új teremtés együtt trónol Krisztussal.

„...a régiek elmúltak...”

Elmúltak a régi gyengeségek, a régi kudarcok, a régi tehetetlenség, a régi hitetlenség, mindezek elmúltak és új dolgok jöttek létre; új hit, új élet, új testi, lelki és szellemi egészség mind az enyém lett.

Olyan új világban élek, ahol ezek az új dolgok valóságosak.

„Amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érettem.”

Nekem nem kell harcolnom, hogy elérjek erre a helyre; én már ezen a helyen vagyok.

Nem kell küzdenem érte, a hit harcát sem kell megvívnom ezért, nem kell ezért naponta meghalnom, mert én már ezen a helyen vagyok — ez a hely az enyém. Az enyém, mert amikor újjászülettem és belekeresztelkedtem az Úr Jézus nevébe, beleszülettem mindebbe, belekereszteltem ebbe, és benne vagyok. Hallelúja!

Ez vitathatatlanul jogot ad nekem az Ő nevének használatára és mindarra, amit ez a név képvisel a földön, a mennyben és a pokolban.

Az imaharc

Ha imaharcban kívánjuk használni Jézus nevét, tudnunk kell, hogy milyen erő helyezettett abba a névbe, amit Isten minden más névnél magasabbra becsül.

Ez a név értünk van, mint ahogy Jézus értünk van. Amikor valaki ebben a névben értelmes módon imádkozik — az Ige alapján és Isten akarata szerint — akkor ez olyan, mintha maga Krisztus imádkozna.

Nincs olyan erő, hatalom vagy méltóság, sem a földön, sem a levegőben, sem pedig a pokolban, ami megakadályozhatná, hogy az ilyen imára válasz jöjjön; ennek egyszerűen meg kell történnie.

Saját jogaid, kiváltságaid és hatalmad alapján szembeszállsz az ellened tornyosuló hegygel, és megparancsolod neki e névben: „Kelj fel és vessed magad a tengerbe!”

Te csak ennyit teszel és annak a hegynek mennie kell. A pokol teljes ereje sem tudja megakadályozni ezt. A hegynek egyszerűen mennie kell.

Parancsszavad mögött ott áll Isten Igéjének sérthetlensége, az Ő mindenhatósága és Krisztus végtelen ereje, mindez a te rendelkezésedre áll.

Álljunk meg a névben

Lehet, hogy a pokol seregei megtámadtak, te azonban ellenállsz nekik abban a névben, amely egykor szétzilálta a pokol minden seregét, amikor Ő „semmivé tette azt, akinek hatalma volt a halálon, tudniillik az ördögöt.” (Zsid. 2:14)

A sátán nem mer szembeszállni azzal a harccal, aki magára öltötte Krisztus megigazultságát, és aki ismeri annak a hatalmas névnek az erejét.

Márk 11:23 „Ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond, megtörténik, meglesz néki, amit mondott.”

Te azt hiszed, hogy a hegy, ami téged körbevesz hatalmas, a tenger nagyon messze van, és hogy a hited kevés; nos, lehet, hogy mindez igaz, azonban még ha a saját hitedben nem is bízol, abban a névben meg kell bíznod.

Ezért ebben a hatalmas névben parancsold csak meg annak a hegynek, hogy keljen fel és menjen el — ne tekints a saját hitedre, hanem tekints arra a névre. A hegy el fog menni. El kell, hogy menjen!

Nem a hitünk mértékén múlik, hanem azon, hogy hova összpontosítjuk.

Ha kértél abban a névben, attól a pillanattól fogva győztes vagy, mindegy, hogy mit kértél, pénzt, egészséget vagy lelkek üdvösségét, egész biztosan megkapod, amit kértél.

Isten akarata

A rendíthetetlen és legyőzhetetlen akarat nem ismeri a kudarcot.

Odalépsz a hegyhez, ismered az erejét és a nagyságát; már több, mint hét napon keresztül körbe és körbe jártad; lehet, hogy már régóta nézegeted, de ma kell megharcolnod vele.

Tudod, hogy az Ő akaratában vagy.

Most, hogy azt akarod, hogy ez a hegy menjen el; a te akaratod az Ő akaratává lett; a te parancsszavad az Ő parancsszava egyben.

Azt mondod: „Jézus nevében megparancsolom neked, hogy menj el!”

Ez olyan, mintha Jézus mondta volna, és amikor Jézus mondja, azt az Atya is mondja.

A Szentháromság egysége és az univerzum ereje áll mögötted.

A te akaratod és Isten akarata egyesül az ellenség ellen. E két akarat most megegyezik.

Isten most képes arra, hogy rajtad keresztül megharcoljon az Ő ellenségeivel.

Isten most rajtad keresztül tud cselekedni.

Isten most képes arra, hogy rajtad keresztül használja az Ő erejét, az Ő akarata szerint.

Te az Ő Fiának páratlan, semmi máshoz nem hasonlítható, mindenk felett való nevével lesújtasz a pokol seregeire, azok pedig zavarodottan elfutnak.

Te úgy jársz az emberek között, mint egy Isten-ember — Istennek egy embere.

Isten kezébe helyezte Önmagát, és azt mondja: „Használd az én akaratomat, az én nevemet, az én Igémet és az én erőmet, és a hegy amely körülvesz, síksággá válik.”

Istennel kell megharcolni azoknak, akik veled szembeszállnak.

A harc az Övé.

Ellenségeid most már az Ő tekintélye ellen hadakoznak. Ő harcol; az emberek meg remegve elbuknak, és többé fel nem állhatnak.

Övezd fel magad a névvel

Amikor a gonoszság seregei ellened támadnak, összeszedve minden erkölcsi, észbeli és szellemi erődöt, Krisztus nevében bátran szállsz szembe velük.

Te éppúgy része vagy ennek a névnek, ahogy része vagy Istennek, ezért egész biztosan teljes győzelmet fogsz aratni.

Te azonossá lettél Krisztussal, mindazzal, ami Ő jelenleg, ami Ő volt vagy ami Ő lesz.

Lehet hogy ellenséged makacs és ellenáll neked, te azonban eltökélted magad — te elhatároztad, hogy győzni fogsz, és szó szerint megrohamozod az ellenséget abban a mindenk felett és mindenkor győztes névben.

Lehet, hogy az ellenség egy ideig ellenáll, de végül kénytelen megadni magát.

Néhány helyzetben erős akaratra van szükségünk, hogy megőrizzük béketúrásunket, de Isten képes arra, hogy elegendően erős akaratot adjon nekünk ehhez.

Kitartás

Ismered Isten akaratát, és elhatároztad, hogy Isten akaratát cselekszed; most pedig átgázolsz mindazokon az akadályokon, amiket az ellenség próbál utadba gördíteni.

Szedd össze mindazt, ami benned van, és fegyelmezd meg bátortalan hústestedet, ami megpróbál visszatartani. Az ellenségnek engedelmeskednie kell — bátran add ki a parancsot és tarts ki a szavad mellett, míg be nem teljesedik.

„És aki meghátrál, abban nem gyönyörködik a Szellemem” — ez az ígevers sok nehéz helyzeten átgéjtett már, és szörnyű nehézségekben is megtartott.

Ha már egyszer megragadtad az eke szarvát, tarts ki amíg be nem fejezed a szántást.

Szomorú képet nyújt ez a reszkető térdű férfiakból és nőkből álló hadsereg.

Nézz arra a hegyre; az a hely már a tiéd!

„Minden helyet, amelyet talpatok érint, nektek adtam örökségül” — ez az áldott és ösztönző ígéret köszöntötte Izraelt, ahogy ott álltak az ígéret földje előtt. Minden hely, amit talpuk érintett, az övék lett, de saját maguknak kellett birtokba venniük minden helyet.

A mi Józsuénk ugyanúgy ösztönöz minket a hódításra. Az Újszövetség minden egyes ígéretére igaz: amit „talpunk érint” — a miénk.

A gyógyulás gazdagon termő sík földje a tiéd, ha egyszerűen ráteszed a lábadat.

A szellemi erők magaslatai is a tiéd, bár lehet, hogy ott él az óriás Anák; a tiéd azonban ez a föld is, ha szembe szállsz vele és kiüzöd őt erődítményeiből ebben a hatalmas névben.

A „Régi Könyv” minden áldott ígérete a tiéd, mire vársz akkor, miért nem foglalod el a földedet?

Közted és az örökséged között ami téged illet, ott magaslik az a hatalmasnak látszó hegy.

Öltözd fel erősségedet, és ebben a mindenre elegendő névben szállj vele szembe.

Ne add fel, míg az utolsó ellenséget is le nem győzted és vissza nem hozta köteles tartozását.

Az örökség nagysága attól függ, hogy mekkora földterületet jelöltél ki lábad nyomával, vagyis hogy mekkora földterületet foglaltál el és hódítottál meg.

Igényt tarthatsz mindazokra az ígéretekre (és tulajdonodként rájuk teheted a kezed), amiket az Ige szerint megvizsgáltál és igaznak találtál.

Ezért vonulj ki a hegyhez és vedd birtokodba.

Foglyul ejthetsz és a kereszt katonájává tehetsz minden vágyat és kívánságot, ha rendíthetetlenül kitarasz olyan akarattal, amit nem lehet letörni és kiszorítani a hadszíntérről.

A rendíthetetlen kitarítás sokkal többet ér az emberi zsenialitásnál.

A sátán tudja, hogy te tisztában vagy azzal, hogy a te érdekeid és Isten érdekei azonosak, és ha te kudarcot vallanál, akkor Isten azt úgy tekintené, hogy Ő maga bukott el; ezt azonban Ő semmiképpen nem fogja megengedni.

Ha már megismerted az Isten gyermekeként neked járó kiváltságaidat, és meg akarod ezeket magadnak és másoknak szerezni, ez olyan kitarást fog benned szülni, ami nem ismeri a vereséget, így a tengerbe vethetsz minden olyan hegyet, ami az utadba áll.

Járj ebben a hatalomban, ami a tiéd — és Isten dicsőséget vesz magának, te pedig győzelmet aratsz.

## 15. fejezet

### Az ember hármas természete

Az ember hármas lény — szellem, lélek, test.



Az embernek az egész lényét kellene fejleszteni.

Ha csupán a fizikai testet fejlesztjük, kizárólag professzionális boxolókat fogunk kapni.

Ha csak az elmét fejlesztjük, mindent felforgató értelmiségiakat fogunk kapni.

Ha csak a szellemet fejlesztjük, elvakult szélsőségekbe fogunk ütközni.

Isten úgy tervezte, hogy az egész embert fejlesszük.

Az ember szellemi természete fogékony a kultúrára, ami képessé teszi arra, hogy megismerje Istent, és intelligens kapcsolatot tartson fenn Vele.

Istennek az volt az álma, hogy az ember az Ő társa legyen, ezért az ember szellemi képességei eredetileg összhangban voltak ezzel az álommal.

A bűnbeesés következtében azonban az ember elidegenedett Istentől.

Az ember szellemi képességei nagy mértékben leromlottak; de Krisztuson keresztül ez az elveszett közösség visszaállt.

Az ember szellemi adottságait csodálatos módon lehetne fejleszteni; oktatási intézményeink azonban még nem fedezték fel az ebben rejlő lehetőségeket.

A mi birodalmunk

Valójában a természetfeletti birodalom a hívő birodalma.

Senki sem ismeri még, milyen hatalmasan lehetne az elmét és a szellemet fejleszteni.

Ha a testet jó formában tartjuk, szinte korlátok nélkül fejleszthető az ember értelme és szelleme.

Lassan jöttünk rá arra, hogy az ember szellemi lény és szellemi természete az alaptermészete.

Arra törekedtünk, hogy az embert értelmi képességeiben fejlesszük, viszont teljesen megfélelveztünk a szelleméről, ily módon az ember önző, énközpontú lényé lett.

Így történt, hogy az ember már nem látja annak értelmét, hogy közösségben legyen Istennel és embertársaival, hogy felelősséget tanúsítson Isten és az emberek iránt.

Ettől válik az ember törvénytörővé — mindent felforgató lázadóvá.

Ha megfélelveztünk az ember szellemi természetéről, ez oda vezet minket, hogy felmagasztaljuk az értelem és a test dolgait; és ha ezt a szellem megerősítése nélkül tesszük, ezzel szabadjára engedjük a testi vágyakat és megengedjük, hogy uralkodjon az egész ember felett.

Az embernek közösségre van szüksége szellemi természete miatt.

Az ember szellemi természetét fel kell fejleszteni arra a szintre, ahol már élvezni tudja az Atya Istennel való közösséget.

Az ember szíve, vagyis szelleme természetfeletti érintésre vágyakozik.

A csoda szeretete benne van az emberben.

Az elme nem képes arra, hogy alaposan feltárja vagy megismerje az ember szellemi dolgait; a szellem az elme felett van, ahogy Isten is felette van az anyagi természetnek.

Az emberi értelem állandóan tudatában van a természetfeletti erőknek, amelyek körülveszik, de nem tudja őket megérteni, illetve megmagyarázni; talán ezért van, hogy az ember annyira vágyódik a csodák után.

A lélek csodákért kiált

A csodák utáni vágyakozás be van ültetve az ember lényének a mélyébe.

Az embert egy csodatévő Isten hozta létre, és az ember mindig vágyakozni fog arra, hogy csodákat tudjon tenni.

Valójában a természetfeletti birodalom az ember birodalma.

A bűn megvakított minket, és megakadályozott abban, hogy megtaláljuk azt a titkos ajtót, ami visszavezet majd minket egykori előkelő helyünkre.

A csodák utáni éhség azonban jelen van, és ez vezeti vissza az embert Istenhez.

Megvan még ez a csodaelem a mai kereszténységben?

A tanítványok halálával véget értek a csodák?

Azok az úgynevezett csodák, amiket manapság az emberek tesznek, csalás vagy csupán emberi képzelgés?

Ezek olyan kérdések, amelyek mellett nem mehetünk el. Az egyházak nagymértékben eltávolodtak a csodákban való hit világától.

A modernizmus uralkodik a kereszténység nagy vallásos tömegei felett; mivel tagadják a kereszténység természetfeletti elemét, ettől az egész csupán egy erkölcsökkel foglalkozó vallássá lett.

Másfelől ott vannak azok, akik kiállnak amellett, hogy kezdetben jelen volt ez a csodaelem a kereszténységben, de kijelentik, hogy a csodák kora véget ért az apostolok halálával; hogy a kereszténységnek ma már nincs szüksége a csodákra ahhoz, hogy meggyőzze az embereket Jézus Istenségéről.

Van még egy harmadik csoport, akik azt állítják, hogy ma is történnek csodák; hogy a betegek meggyógyulnak, hogy az imádságra válasz jön, és hogy Isten élő valóság a hívő mindennapi életében.

Nem kerülheti el a figyelmünket, hogy milyen döbbenetesen terjednek az álkeresztény irányzatok (Christian Science, Unity, New Thought és a spiritizmus).

Szembe kell néznünk azzal a ténnyel, hogy sok Csendes-óceán parti városunkban több követője van manapság Mrs. Eddy-nek [a Christian Science első pásztora, aki azt hirdette, hogy Jézus nem Isten fia — a ford.], és több ember látogatja az ő egyházait, mint a „régibeli” felekezeteket, és követőinek nagy százaléka valaha ezeknek a gyülekezeteknek volt a tagja.

Az emberek azért hagyták el ezeket a gyülekezeteket, mert úgy érzik, hogy több segítséget kapnak Mrs. Eddy tanításaiból, mint a prédikátoroktól.

Az emberek elmesélik, hogyan gyógyultak meg és hogyan segített szellemi életükben ez a furcsa kultusz.

Ez szégyenfolt a mai egyházon, de nemcsak szégyenfolt, hanem kihívás is.

Amire szükségünk van

Elvesztettük a kereszténység természetfeletti elemét, és reszkető kézzel ragaszkodunk egy olyan történelmi Krisztushoz, akinek ma már nincs ereje meggyógyítani a betegeket, és arra sem képes már, hogy betöltse mindennapi szükségleteinket.

A valóságos evangelizálás szelleme már majdnem a múlt dolgai közé tartozik.

Kiűztük a csodatévő Krisztust az egyházból; most pedig a csodákban hívőket űzzük ki az egyházból.

Nem háríthatjuk a felelősséget azokra az egyházellenes mozgalmakra és kultuszokra, amik mindenütt gombamódon szaporodnak.

Az emberek így tiltakoznak az ellen a modern teológiai felfogás ellen, ami uralja az egyházat.

A Christian Science nem juthatott volna el odáig, hogy sok nagyvárosunkban uralomra jusson, ha az emberek szívében nem lett volna meg a vágy egy természetfeletti vallás után.

A pünkösdi mozgalom sem támadhatott volna fel ilyen erővel, ha az emberek szíve nem sóvárgott volna, hogy egy új, friss látásmódot kapjon Krisztusról.

A hagyományokhoz mereven ragaszkodó halott vallásban nincs meg a feltámadás ereje, nincs mögötte csodatévő erő.

Az emberek inkább elviselik a különbségeket és a szélsőségeket, csak hogy egy kicsit is megérintse őket a természetfeletti Isten.

Iskolázott férfiak és nők hallgatják a tanulatlan prédikátorokat, mert még ha a szolgálatuk nem is olyan előkelő, de legalább van hitük egy élő Istenben.

Amikor az emberek azt mondják nekünk, hogy ma már nincs szükségünk csodákra — mert az iskolázottság átvette a csodák helyét —, akkor még nem gondolták végig ezt az egész dolgot.

Valójában senki sem élhet és járhat együtt a Galileával anélkül, hogy a csodák birodalmában élne.

Jézus ma legalább annyira csoda, mint valaha volt.

Az embernek ma nagyobb szüksége van az Ő csodálatos érintésére, mint valaha.

Csak az mentheti meg országunkat és népünket, ha visszatérünk a csodák Istenéhez.

Ez igaz lehet?

Ha híre megy annak, hogy egy prédikátor a Jakab 5:14 vagy a Márk 16:18 alapján cselekszik, a legtöbb hagyományos egyház alkalmatlannak nyilvánítja őt a szolgálatra.

Az egyházat már nem Isten irányítja, hanem olyan merev gondolkodású emberek, akik nem tűrnek ellentmondást.

Jelszavunknak így kellene hangzani: Térjünk vissza az élő, csodatevő Krisztushoz.

Az emberek akarják Őt, ezért zsúfolásig megtöltik azt az épületet, ahol megengedik Neki, hogy cselekedjen.

Jézus az emberek sokaságát vonzotta a csodákkal.

Jézus ma is vonzani fogja őket.

„Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz.”

Az embereket ma három csoportba oszthatjuk.

Az első csoportba azokat sorolhatjuk, akik felett a fizikai test uralkodik. Szervedéyleik, vágyaik és testi kívánságaik irányítják ezeket az embereket.

A második csoportba azok tartoznak, akik felett az értelem, az elme uralkodik.

Ebben a csoportban találhatjuk a nagy pénzügyi, művelődési, társadalmi és politikai vezetőket.

Nagyon veszélyes lehet a társadalom számára, ha az embereknek csupán az értelmét, észbeli képességeit fejlesztjük. Ez az ember saját énjét, az ember önzését és énközpontúságát helyezi előtérbe.

A harmadik csoportban azokat találjuk, akik felett a szellem uralkodik.

Ma ezek az emberek az egyház nagy szellemi vezetői, akik arra törekszenek, hogy visszaállítsák az embert eredeti szellemi birodalmába.

Háromszoros fejlesztés

Háromszoros képzésre van szükség ahhoz, hogy a társadalmat egészségessé, biztonságossá és fejlődőképessé tegyünk.

Amikor kizárólag az értelmi képességeket fejlesztjük, hiányozni fog az az egyensúly, az a vezetés és fegyelmezettség, amit csak a szellem tud megadni.

Ez a magyarázata annak a bűnözési hullámnak, ami végigsöpör jelenleg az országon.

Már két generáció is felnőtt úgy, hogy a fizikai és értelmi képességeket fejlesztették a szellemiek rovására.

Amikor a gyerekek sem otthon, sem az iskolában sem pedig az egyházban nem részesülnek szellemi oktatásban, tudat alatt ki fog fejlődni bennük egy rendellenes énközpontúság.

Ez az alapja az anarchiának.

Így válik minden ember öntörvényűvé; csak a saját vágyaikat kívánják kielégíteni, csak a saját terveiket akarják megvalósítani. Ennek az lesz az eredménye, hogy semmilyen személyes felelősséget sem tanúsítanak embertársaik iránt.

Minden normális ember vágyakozik a természetfeletti után.

A természetfeletti birodalom volt az ember eredeti birodalma; ahol királyként uralkodott.

Jött a bűn, és az ember elvesztette a trónját; mégis az emberi történelem során mindig azt látjuk, hogy az ember egyre csak próbál kinyúlni a csodák felé.

A sátán sokmindent kínált már helyette az embernek, ezek azonban mindig csalódáshoz vezettek.

A szellemnek kellene uralkodnia

Amikor Isten megteremtette az embert, úgy tervezte, hogy az ember szelleme legyen az uralkodó erő.

A bűn ledöntötte trónjáról a szellemet, és a testet illetve az elmét tette uralkodóvá.

Az emberiség megoszlik azok között, akiknek az elméje uralkodik a teste és a szelleme felett, és azok között, akiknek a teste uralkodik az elméje és a szelleme felett.

A művelődési, a pénzügyi és a társadalmi élet nagy vezetői között az elme az uralkodó.

Van egy másik nagy csoport országunkban, akik között a fizikai test az uralkodó.

Egy generációval ezelőtt még azt tanítottuk fiainknak és leányainknak, hogy alávetettségben kell tartaniuk a testet, mert különben a test el fogja pusztítani őket.

A mai középiskolákban a fizikai test vette át a vezető szerepet.

A kereszténység visszaállítaná a szellemet vezető helyére, ha lenne rá lehetősége.

Az embernek — szellemi természetéből adódóan — szüksége van szellemi táplálékra.

Addig kell képezni, fejleszteni, ápolni az ember szellemi természetét, míg az át nem veszi a hatalmat az értelem és a fizikai test felett. Amikor ez valóban megtörténik, az ember visszariad a törvénytelenégtől.

Az ember szellemi természetének ez a felébredése adja erkölcsi tudatunkat; ez fejleszti ki bennünk a felelősségérzetet embertársaink iránt.

Az az ember, akinek csak az elméje művelt, egyharmad részben művelt, az az ember, akinek teste és elméje művelt, kétharmad részben művelt; az viszont akinek elméje, teste és a szelleme is művelt, teljesen műveltnek mondható.

Az ember akkor válik anarchistává, amikor megfélemedezünk a szellemről és felmagasztaljuk az emberi értelmet — az ember így kiegyensúlyozatlan, irányíthatatlan és veszélyes erővé válik a világban.

Amikor kivesszük a természetfelettit a kereszténységből, elveszti minden ízét; pont azt veszíti el, amivel vonzást gyakorolhatna a fiatalokra.

A kereszténység nem lehet meg egy élő Isten nélkül — aki uralkodik és megkövetel bizonyos áldozatot, mivel az önmegtagadás nélküli vallás kudarcra van ítélve.

Azt látjuk mindenütt az elmúlt korok során, hogy a harc a természetfeletti és az emberi értelem között folyt.

A csodák Istene az ember Istene, és amikor kiküszöböljük a csodákat, a kereszténység legvonzóbb elemét vesszük el.

## 16. fejezet

### Közösség és kapcsolat

„Hű az Isten, ki elhívott titeket az Ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre.” (I. Kor. 1:9)

A megváltás egész terve ebben a csodálatos szóban tetőzik: közösség; mert mi lenne az értelme a megváltásnak és az új teremtésnek, ha Ő nem lehetne közösségben a gyermekeivel.

Az Úr azokra bizza titkait, akik közösségben vannak vele.

A hívők azért nem képesek belemélyedni az Igébe és élvezni a Krisztusban való kiváltságaik gyümölcseit, mert közösségük megszakadt, vagy igen alacsony szinten tartják.

Az otthon boldogsága az illető család tagjai között levő közösségben van. Az élet igazi gyümölcse a közösség.

Sohasem kerülne sor válásra, ha a közösség nem szakadna meg a férj és a feleség között.

Amikor közösségben vannak, gyerekek után vágyakoznak.

Amikor megszakad a közösségük, ennek még a gondolatától is visszariadnak.

Amikor a közösség megszakad, egyszerűen csak együtt élnek; elviselik egymást.

A házasság oka a közösség utáni vágy, és az ebből a közösségből származó öröm a házasság gyümölcse.

Amikor valaki újjászületik, új teremtéssé válik, szellemének legnagyobb öröme abból származik, hogy közösségben lehet az Atyával, Jézussal és az Igével.

A meggondolatlan cselekedetek, a durva szavak és a kihívó tekintetek törik meg az otthoni közösséget. Ezek sebzik meg a szívet; ezek betegítik meg a szellemi természetet.

A közösség nem elmebeli, hanem szellemi dolog. Az elme összhangba kerül a szellemmel, és gazdagabbá teszi a közösséget.

Amikor a közösség megszakad az Úrral, a Biblia olyan bezárt könyvvé válik, ami csak kárhoztat és fájdalmat okoz.

Ezért van az, hogy azok az emberek, akik kikerülnek az Úrral való közösségből, elveszítik az Ige után való éhségüket. Nincs bennük vágyakozás arra sem, hogy imádkozzanak. Jézus nevének használata sem egy kis boldogságot, sem egy csepp örömet nem jelent nekik. Szellemi természetük úgy lebévult, mint egy merev kéz.

A Szellem azt mondja: „Amit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek, hogy néktek is közösségek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az Ő Fiával, a Jézus Krisztussal. És ezeket azért írjuk néktek, hogy örömetek teljes legyen.” (I. Ján. 1:3–4)

Érted a különbséget a boldogság és az öröm között?

A boldogság a helyes társkapcsolatokból származik. Az öröm pedig az Atyával való közösségünkől az Igén keresztül.

Milyen különösen jólesik megtapasztalni, mikor imánkra válasz jön. Csodálatos dolog tudni azt, hogy Jézus nevében ördögöket űzhetünk, embereket szabadíthatunk meg. Ezzel szerezhetsz örömet az Atya szívének, és ez okoz örömet a te saját szívednek is.

„Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van Vele, és sötétségben járunk; hazudunk és nem az igazságot cselekedszük. Ha pedig a világosságban járunk, amint Ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.” (I. Ján. 1:6–7)

A mi közösségünk háromszoros; közösségben vagyunk az Atyával, az Igével és egymással — és talán még azt is hozzá tehetnénk, hogy saját magunkkal.

Amikor a közösségünk megszakad, tudjuk, hogy elvesztettünk valamit, és saját elménkkel vitatkozunk, magunkat vádoljuk azzal, hogy valami olyasmit tettünk, amivel megszakítottuk a közösséget és elvesztettük az örömünket.

Ha annyira esztelenek vagyunk, hogy azt mondjuk, nem követtünk el bűnt vagy semmi olyat nem tettünk, ami megszakíthatta volna a közösségünket, ilyenkor nem az igazságot szóljuk, mert az Atya sohasem vonja meg az Ő közösségét senkitől, aki a világosságban jár. (I. Ján. 2:8–9)

„Aki azt mondja, hogy a világosságban van és gyűlöli az ő atyjafiát az még mindig a sötétségben van. Aki szereti az ő atyjafiát a világosságban marad, és nincs benne botránkozásra való. Aki pedig gyűlöli az ő atyjafiát, a sötétségben van, és a sötétségben jár, és nem tudja hová megy...” (Az illető szelleme a sötétségben van.) (I. Ján. 2:9–11)

Az I. János 1:9-ben viszont az áll: „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.”

Az I. János 2:1-ben olvassuk: „...ezeket azért írom néktek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az Igaz Jézus Krisztus.”

Amint megtöröd a közösséget, abban a pillanatban mondd azt: „Atyám, Jézus nevében bocsáss meg nekem,” és a te Szószólód, vagyis a te ügyvéded, aki az Atya jobbján foglal helyet, átveszi ügyedet és visszaállítja megszakadt közösségedet.

Ha csak egy pillanatra is kikerültünk ebből a közösségből, nem vagyunk biztonságban. Mert amikor kint vagyunk a közösségből, a sátán közösségében vagyunk — minden védelem nélkül. A sötétségben vagyunk, és nem tudunk okos döntéseket hozni; nem tudjuk felfogni az Ő akaratát.

Sohasem fogsz a hamis tanítások felé tévedni, amíg közösségben vagy Ővele.

Amikor megszakadt a közösséged, ez nem jelenti azt, hogy a kapcsolatot is megszakítottad; még mindig az Ő fia vagy. A kapcsolatot egyedül Ő tudja felbontani. A közösséget pedig csak te tudod megszakítani.

Alapvetően fontos, hogy megtanuljuk ezt a leckét és ennek a világosságában járjunk; sohasem tudhatjuk, hogy mikor kell az Atya elé járulnunk minden félelem nélkül, magunk vagy szeretteink érdekében — ezért járjunk a világosságban, ahogy Ő is a világosságban van.

Senki sem használhatja a nevet, amíg kívül van ezen a közösségen. Életbevágóan fontos, hogy megőrizzük e közösség teljességét.

## 17. fejezet

### Szellemi kezdeményezőkészségünk az imában

Az imában való szellemi kezdeményezőkészségünket akadályozza, ha elhanyagoljuk az Ige olvasását és az Igével való táplálkozást. Nyilvánvaló, hogy ez egy alacsony szintű szellemi közösséget jelent.

Amikor elveszítjük szellemi kezdeményezőkészségünket, azt veszítjük el, ami nehéz helyzetekben győzelemre tudna vezetni bennünket. Ideje lenne már, hogy átadjuk magunkat az Ige tanulmányozásának. Az számít, hogy saját magunk mennyit tanulmányozzuk az Igét.

Amikor a hit elveszíti bátor kezdeményezőkészségét, az érzékek veszik át az irányítást.

Amikor a szellemi dolgok második helyre szorulnak, nyilvánvaló, hogy az isteni dolgok valósága elhalványul; az érzéki tudás lassan, de biztosan a helyére lép, és átveszi a vezető szerepet. Ez lesz a meghatározó erő a „keresztutakon”, amikor szükségünk lenne a megfelelő szellemi ítélőképességre, hogy jó döntéseket hozzunk.

Nem engedhetjük meg, hogy negatív módon viszonyuljunk az Igéhez.

Ahelyett, hogy az Igét cselekednénk, csupán értelmi egyetértésben vagyunk az Igével.

Ilyenkor a szív már nem mondja: „Mindenre van erőm a Krisztusban ma.”

Amikor a szellemi kezdeményezőkézség leapad, az ember már nem mondja azt: „Nagyobb Ő, Aki bennem van, mint azok az erők, amik körülvesznek engem.”

Ekkor az Írás hatalmas dolgai csupán tantételekké válnak, és nem élő valóságot jelentenek. Ekkor többet adunk az emberek véleményére, mint Isten Igéjére. Ebből származik a kisebbségi érzésünk a szellemi birodalomban.

Amikor az ember szíve elveszti a bátorságot az Úr felé, azt a bátorságot, hogy félelmet nem ismerve képes az Ige szerint cselekedni, akkor veszélyben van. Az imaélet elveszti valóságosságát, és az érzékek dolgai foglalják el a helyét.

Tudnunk kell, hogy ez már valóságos szellemi betegség. A test most már támogatás nélkül marad. Egy külső erő irányítja az elmét, amiben betegség és félelem fejlődött ki, és az ember veszélyes helyzetbe került.

Az egyedüli gyógymód az, hogy visszatérünk az Igéhez, és bátran elfoglaljuk a helyünket. Kitartóan ragaszkodunk az Ige megvallásához.

Most már te vagy a felelős

Láttuk, milyen csodálatos lehetőségei vannak annak a hívőnek, aki tudja, hogy mekkora hatalom és erő van Jézus nevében. Nem szabad azonban meglepedkeznünk arról, hogy ez a tudás felelősséggel jár. Most már sohasem lehetsz ugyanaz a keresztyén, aki a múltban voltál.

Már van fogalmad arról, hogy mit tehetsz meg, ha mered használni azt a hatalmat, ami most már a sajátod, mivel abban a pillanatban, hogy újjászületsz, a név a tiéd lesz. Ez ad neked lehetőséget arra, hogy segíts a körülötted levő embereknek.

Legtöbbünket úgy neveltek, hogy állandóan panaszkodjunk gyengeségeink és kudarcaink miatt, és úgy lássuk magunkat, mint akik képtelenek vagyunk bizonyos dolgok megtételére.

Ezzel a névvel azonban tudnánk segíteni a betegeken és szükségben lévőkön. Vannak emberek, akiket bizonyos szokások tartanak megkötözöttségben, a sátán uralkodik felettük irgalmatlan kézzel; ők szabaddá válhatnak, ha elfoglalnánk a helyünket.

Kérlek figyeld meg a különbséget a János 14:13–14, és a János 16:23–24 között. „És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőítsék az Atya a Fiúban. Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt.”

Ehhez jön még a Márk 16:17–18,20.

„Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek, új nyelveken szólnak. Kígyókat vesznek föl, és ha valami halálost isznak, meg nem árt nekik: betegekre vetik kezeiket, és meggyógyulnak. Azok pedig kimenvén, prédikálnak mindenütt, az Úr együtt munkálván velük, és megerősítvén az Igét a jelek által, amelyek követik vala.”

Jól figyeljük meg, hogy ezek az igeversék különböznek a János 16:23–24-től, ahol Jézus azt mondja: „És azon a napon nem kérdeztek majd engem semmiről [azaz nem hozzám fogtok majd imádkozni]. Bizony, bizony mondom néktek, hogy amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek. Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben: kérjetek és megkapjátok, hogy a ti örömetek teljes legyen.”

Ebben az igeversben, te az Atyához imádkozol Jézus nevében. Dicséreteiddel és kéréseiddel Jézus nevében járulsz az Atyához.

Abban a másik igeversben nem imádkozol, hanem használod a név hatalmát a betegek gyógyítására, ördögök kiűzésére, férfiak és nők megszabadítására.



Ezt mutatja be az ApCsel. 3:1–10 ígerész. Péter nem imádkozott, amikor azt mondta a sánta embernek: „a názáreti Jézus Krisztus nevében, járj!”

Az Apostolok cselekedeteiben nem találunk feljegyzést arról, hogy imádkoztak volna a betegekért. Egyszerűen a betegekre tették a kezüket, és megparancsolták az ellenségnek, hogy távozzon, a betegeknek pedig, hogy keljenek fel és járjanak.

A Márk 16-ból láthatjuk, hogy az újjászületés pillanatától kezdődően az embertől elvárják, hogy kezdje el használni a nevet. Tedd a kezedet a betegekre és mondd: „Betegség, hagyd el ezt a testet!”

Egy másik döbbenetes dolog, hogy a nevet főként olyan emberek gyógyítására használták, akik nem voltak keresztények. Nyilvánvalóan Isten ilyen módon hirdette ezt a szolgálatot. Így te is ráteheted a kezedet azokra, akik még nem üdvözültek.

Amikor rájövünk arra, hogy ezt a hatalmat Krisztus testének minden tagja személyre szólóan megkapta, nemcsak azok, akik szolgálatban állnak, ez teljes mértékű felelősséget jelent valamennyi hívő számára. Nem csak tagja vagy a testnek, hanem felelősségteljes tagjává lettél e testnek.

Egy másik fontos tény az, hogy a János evangéliumtól kezdve a hit vagy a hinni szavak nem kerülnek említésre a hatalomról szóló ígeversekben. Nyilvánvaló, hogy a hívőnek joga volt használni a nevet, és nem a hit kérdése merült fel, hanem az, hogy engedelmesen használja-e azt a képességet, amit Isten adott neki.

## **Utószó**

Elovestad ezt a figyelemreméltó könyvet. Sokan úgy gondolják, hogy ez az egyik legjelentősebb üzenet, amit az egyház kapott az elmúlt ötven év során. Most, hogy elolvastad, mi a te felelősséged, esetleg segíthetnél azzal, hogy átadod ezt az üzenetet azoknak a férfiaknak és nőknek, akiknek életbevágóan szükségük van rá.

Ez a könyv már több százezer ember imaéletét és gondolkodásmódját változtatta meg. Azt mondják, hogy e könyv első tízezer példánya megváltoztatta az egész Csendes-óceáni partvidék imaéletét, ahova ez az igazság eljutott.

A könyvet lefordították kínai nyelvre, és ott is hatalmas szolgálatot tett.

Esetleg meghívhatnád otthonodba barátaidat közös bibliatanulmányozásra, átvehetnétek ezt a könyvet, miközben mindennek alaposan utána járnátok a Bibliából. Talán lenne kedved elolvasni a többi könyvemet is. Egyéb könyveim listája az utolsó oldalon található. Ezek a könyvek segítenek neked abban, hogy úgy tanítsd az Igét, hogy áldás legyen a világ számára.

Ha valaki megérti az ebben a könyvben leírtakat, ezután már sohasem vallhat kudarcot az életben. Írd meg nekünk, hogy milyen benyomásaid voltak és azt, ha esetleg szeretnél segíteni az ilyen jellegű írások terjesztésében.

Hasznos lenne elolvasnod Az Atya és az Ő családja című könyvemet, ami felfedi, valójában mi rejlik a mi megváltásunk mögött.